

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja
V. évf. V. szám 2017. május hónap

Egyház buszvállalat

Még kispap koromban bukkantam Reinhold Stecher püspök írásaira. Valósággal megdelejezt az a bölcsesség, derű és egyszerűség, amivel egy „akadémikus”, vagy épp hétköznapi témát „bonckés” alá vett. Vadászni kezdtem a néhai innsbrucki püspök publikációit. Így került a kezembe egy papszentelés alkalmával elmondott beszéde, ahol az egyházat buszvállalathoz hasonlította. (Ekkor derült fény arra is, hogy a mi köznapi „busz” kifejezésünk a latin „omnis” szóból származtatható, jelentése: minden. ‘omnibus’=mindenki-nek)

Ha visszagondolok a buszos jogsi megszerzésének idejére, egy-két „arany szabályt” bizony belénk plántált oktatónk. Tekinthesz ez a gondolatsor akár az egykor elmondottak tovább görgetésének. Ments ég, hogy szerény személyem vagy az általam leírtakat egy sorba állítsam az osztrák püspökkel, meg az ő kvalitásával, az alábbiak halovány reminiscenciák csupán. Ha mégis hasznosnak bizonyulnak, az már a szélként közöttünk fújdogáló Lélek munkálkodásának gyümölcse. Következzenek tehát a sofőrök ábécéjének legfőbb pontjai.

Az egyik legfontosabb szabály, hogy minden elindulás előtt nyomásellenőrzést és fékpróbát tartunk. Ekkor derül ki, lesz-e elég „szuflája” a járgánynak, hiszen az üzemanyag mellett monsturmunkat bizony a levegő működteti. Tragédia lehet belőle, ha a nagy horderejű döntések hozatala előtt a Jótanács Lelkének „faggatása” valahogy elmarad... Pedig „...mennyeivel inkább adja Isten a Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.” (Lk 11, 13)

Fontos, de ezt már az elméleti képzésen elménkbe vésték, hogy a buszvezető mindig a távolba tekintsen. Szeme ne csupán az éppen előtte álló útszakaszra meredjen, hanem messzebbre irányuljon. Milyen áldásos lenne, ha papként nem csak adventtől karácsonyig, és nagybőjtől húsvétig vagy éppen pünkösdig szövögetnénk terveket, hanem hosszabb távra, egy évre, vagy ad absurdum

évekre előre. Ha mindent az üdvösség, a vezetettek lelki üdve szempontjából értékelnénk, „le nem véve szemünket Jézusról, aki hitünk elkezdője és befejezője”. (Zsid 12,2)

A visszapillantó tükrök használata miatt annak idején hallgattam éppen eleget... (Vagy figyelmem kívül hagyását kellett volna mondanom?) Arany szabály a sűrű belepislantás is, hiszen egy batár járművet nem is olyan egyszerű megelőzni. Az úton tartás végett is hasznosak ezek a tükrök, s nekem most azt üzenik: állandó kontrollra szorulok, vajon azon a „szűk ösvényen” vezetem-e a reám bízottakat, amit Mesterünk élt elibénk? Nem adok-e teret, tápot a másfelé kószálásra, ide-oda csámborgásra? Pál szavai nem engednek semmi lezserséget, mellébeszélést: „Nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, a megfeszítettéről.” (1 Kor 2,2)

„Óvatosan fékezzünk, mert nem krumpliszákókat szállítunk!” , „Közelebb a padkához, mert nincs rugó a lábukra szerelve!” - hallgattam jó néhányszor, amíg a darabosságot föl nem váltotta az érzékenység, figyelmesség, a rutin. De sokszor megfogalmazták már „lekvárságomat” tapasztalva: „Atya, ne finomkodjon, csapjon az asztalra! Miért túri a sok áskálódást, engedetlenséget?” Mert a szelíd Jézus nyomdokán járok, és oda igyekszem csalogatni azt, aki fogékony erre. Ugyanakkor sokféle vérmérsékletű és gondolkodású testvért kell együtt tartanom, s ha néha fékezni kényszerülök, azt is csak körültekintően, óvatosan tehetem. Ilyenkor „A Lelket ki ne oltsátok!” – nevű lámpa gyullad föl a műszerfalamon. (1 Tessz 5,19)

Közeledik húsvét 4. vasárnapja, vagy ahogy nevezni szoktam: „papok napja”. Kérem, imádkozzatok, hogy a buszomon zötykölődők valamennyien „megérkezhessenek”.

Horváth Lóránt

plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Tömörkény István

AZ EST LESZÁLLT

Kicsit dombos a szőlő, abban kapálnak ketten, az ember meg a fia. Hát ez mégcsak úgy leginkább az első kapálás, később szoktak érés alá kapálni. Azonban mégiscsak vigyázni kell, aki nem ügyel, annak a kezében a kapa sebet vág a termő tőkén, s több kárt tesz, mint hasznos. Tehát ez nem tréfadolog, szükséges a vigyázat, beszélgetni munka közben nem nagyon lehet, nem is szokás. Régi fajta szőlőnél. (Az újabb formánál másképp van az állapot.) Hanem csak ha megállnak pihenés okából, vagy megtömik a pipát és meggyújtják, olykor szólnak valamit. Az sem sok. A fiú még legény, az apa már idősebb ember, nem nagyon tudnak egymással társalkodni. Mert miről lehetne? Szokás ugyan, hogy idősebb ember olykor tréfaképp legénykori viselt dolgait a többinek előadja, de itt vajon a fiának beszéljen-e? A fiú szintén tudna beszélni ezt-azt, mert van az úgy már a fiatal legény-nél, hogy a gyermeki játékos kedvek elmúlva, komolyabb ügyekről tárgyalna, azonban apjával szemben ez bajos. Kapálnak hát csak szóvalan ketten, s ha olykor egyik-egyik megáll, domb oldaláról a tájra tekint a fák alól. Távolságban van a folyóvíz, de

nem látszik, mert töltések és füzesek eltakarják. Azért azonban mégis tudja mindenki, hogy ott van, szelíd vizei arrafelé ereszkednek alá, ennél fogva kedves dolog az, néha arrafelé is tekinteni. Azután vetések látszanak, némely része bizony nem valami dicső, hanem Kelemen-Tóth Istváné mégiscsak különb, mint a többi, mert ez a Kelemen-Tóth olyan, hogy télen által is kijár a földre és nézi. Mondják, hogy a szemével hizlalja, másképp azonban a föld is rendes. Általán szép nagyon ez a vidék, a lapos mezőség, itt-ott kis tavak, semjékek, melyek fűvén komoly gólyák sétálnak. Kócsag ugyan nemigen van már, de daru akad, s olykor egy-egy csapat túzok is vetődik. A fákon a csíz beszélget, a nádasból a bölömbika kiáltoz, a fák oldalában a harkály kopácsol, a banka valahonnan huhog olyan pontosan, mint az óraketyegés, a csalitban alkonyat felé lassan szólni kezd a fülemile.

Szép dolog mindez, mert a fülemile szava azt is jelenti, hogy a napi munka közeledik a vége felé, amit különben sok egyéb dolog is megmutat. A nap, amely lefelé halad, s a sápadt báránnyelűket kedvtelve pirosítja

végig. A gémeskutak, amelyek napközben igen csak állnak, mind hirtelen mozgásnak indulnak a tanyák udvarán, mint azt látni lehet. Mert hazatért a jószág, és itatások történnek, továbbá veteményes kertjét locsolni kezdi a menyecske, virágzó kiskertjét az ifjú leány. A nappalnak zaja, nem tudni, miből származó csöndes susogása elül, s a támadt csendességben a gyerekek éneklése és a kutyák ugatása messziről hallatszik. Mindezekon felül a kapálónak valamely kellemes érzése kezd mondani belülről, hogy evés ideje következne, meleg étel evésének az ideje, mivelhogy az eddig még ezen a napon nem volt.

A tanya messze van a kis szőlőtől, amelyben kapálnak, mert ez olyan öröklött kis szőlő, de kár volna eladni, mert az elhalt fivér ajándéka ez, s ebből a földből mindig a jólelkű halott beszél hozzájuk, ők viszont mindig az elhalt emlékének adóznak szeretettel, mikor ezt a földet megművelik és rendben tartják. Ámde csakugyan messze van. Hajnalban kell útnak indulni hazulról, hogy hozzá idején érve, rendes napi munkát végezhesse. Nem hoznak ételül mást, csak kenyeret a zsebben, kevés szalonnát és egy korsó vizet. Van ugyan kút elég a szőlő felé is, de azért az otthonvaló kútnak a vize szokott mindig a legédesebb lenni. Így délben csak kenyereznek, és csak este, mikor hazatérnek, várja őket otthon az ebéd.

Az étvágytalanság betegségből bizonyára sok nemezhős embert kigyógyította az ilyen rend, mert bizony mire hazaérnek, két ugyancsak étkes ember felel meg az ebédnek.

Most azonban ezzel kissé késnek. Mert nem nagy

szőlő, mindössze olyan két napos, vagyis hogy egyszeri kapálását két nap alatt egy ember elvégezheti. Két ember meg egy nap alatt. Egypár út mégis kimaradt, hát hogy másnap ne kelljen ezek kedvéért messziről eljönni, hát inkább maradnak időn túl. Tehetik, a magukéval teszik. Ha napszámos tenné, megszólnák érte, hogy mit rontja a többi szegény embert. A tulajdon föld azonban más. De hát utoljára az is csak befejeződik, mert minden dolognak vége szokott lenni egyszer.

- No, fiam - mondja az apa, kapáját még egyszer mélyen a homokba vágva, mert ez által nyer nyers fényességet a kapa -, ez is el van végezve. Egy hónapig nincs rá gondunk.

- Hát el - szól a fiú. - Hanem a kötözés.

- Majd az anyád...

A kopott kabátokat vállra vetik. A korsót a fiú veszi kézbe, az apa vállra veti a rossz vászontarisznyát, amit ócska kötőkből varrt össze az asszony, s amikben a szőlőszerszámok foglaltatnak. Mert szőlőbe menni kés, fakalapács, megymás szerszám nélkül még akkor sem való, ha éppen csak sétálni ment bele az ember.

5+1 VICC A PÁPÁKTÓL

Ki mondta, hogy a pápák nem viccesek?

XIII. Leó: A pápa megtöltötte a Vatikán kertjeit azokkal az állatokkal, amelyeket pápasága idején kapott. Egy nap a kertben sétálgatott, amikor egy gazella majdnem fellökte. A kíséretében lévők kivétel nélkül mind felháborodtak, de ő nyugodtan megszólalt: „Mióta ijed meg egy Leo (oroszlán latinul) egy védetlen gazellától?”

Egy nap a pápa egy spanyol férfit fogadott, aki hálaosan ezt mondta neki: „Kegyelmes Uram! Nagyon köszönöm ezt a kegyet! Képzeld csak el! IX. Piusz pápa halála előtt néhány nappal szintén fogadott engem.” Erre a pápa: „Ha tudtam volna, hogy Ön ilyen veszélyes a pápákra, néhány évvel elodáztam volna a találkozásunkat.”

XXIII. János: A pápa híres volt vicceiről. Egyik beszédében így mesélt: „Előfordul, hogy felriadok éjszaka és egy csomó súlyos probléma jár a fejemben. Arra gondolok, hogy beszélnem kell a pápával ezekről a gondokról. Aztán teljesen felébredek és eszembe jut, hogy én vagyok a pápa!”

Egy másik eset a választások előtt történt, amikor még Franciaország pápai nunciusa volt. Roncalli érsek (a leendő XXIII. János) egy napon Párizs főabbijával találkozott és kellemes beszélgetésbe elegyedett vele. Amikor a szalon felé indultak, az ajtónál a rabbi udvariasan előre akarta engedni őt. Roncalli érsek így szólt: „Tessék csak, előbb az Ószövetség...”

VI. Pál: Egy napon a római Szentlélek zárdát hívta telefonon. Egy apáca vette fel a kagylót: „Jónapot! A Szentlélek főnöknője, hallgatom.” A pápa válasza: „Sajnálom, be kell érnie velem. Én csak Krisztus egyszerű káplánja vagyok!”

II. János Pál: Az egyik konklávé idején egy idős bíboros közeledett Wojtyła bíboros felé, hogy megdörgálja: „Eminenciás Uram! Azt hallottam, hogy Ön síel, túrázik, kerékpározik és úszik! Nem hiszem, hogy ez az Egyház Hercegéhez illő viselkedés lenne.” A jövődöbéli pápa válasza: „De hát nem tudja, hogy Lengyelországban a bíborosok fele ezt csinálja?” (Válasza azért volt ravasz, mert Lengyelországban abban az időben csak két bíboros volt.)

Megindulnak szóval. A beszéd nemigen járja, mert nem egymás mellett, hanem egymás után mennek az emberek. Ugyan nincs is mit beszélni, hajnal óta bőven elmondhatják egymásnak gondolataikat. Az egymás után való menés oka részben gyalogösvények keskenységében keresendő, részben pedig a kapákban.

A kapát nem élesítik, de önmagától élesedik ki a homokban, s egymás mellett menve, egymás fejét megvágatják vele. Mert veszedelmes szerszám a kapa meg az ásó. Hasítottak azok már szét emberfejet nem egyet.

Már sötétedik, mire a tanyába érnek, a házban ég az asztalon a lámpás, s a pitvarból a láng fénye kijátszik az udvar földjére. A ház előtt a földön ül egy fiatal asszony, vagyis hogy úgy padkásan van a ház oldala megcsinálva: ezen a padkán. Sír ott egymagában. Ahogy az ember a fiával az udvarra beér, az asszony föláll, a kendőt elveszi a szeméről, és halk szóval tiszteletteljesen köszönti az embert.

Az emberről ugyanis az a hír, hogy vannak látásai, a földöntúliakkal érintkezése van neki, és ő tekintetét veheti olyan dolgokra, amelyeknek meglátása más földi embernek meg nem adatott.

Az ember a köszöntést fogadja, cókmókját az ereszet alatt lerakja, s fiával együtt a pitvarba, azután a házba lép. Az ebéd az asztalon, nagy tálban a paprikás tarhonya és krumppli, amibe belemerülnek a feketére festett fakanalak. Az evés lassú, sokáig tart, míg a kanalak a tál alján kopognak. Az asszony friss vizet hoz a kancsóba a kútból, s nézi az ebédet. Amint az üres tálát kivinné, mondja:

- Teca bejöhet?

Még kenyerezik az ember, de int a fejével, hogy be.

Teca bejön, s a kemence mellett megáll. Sápadt a fiatal asszony, vöröskarikásak a szemei, reszketeg a beszéde, és zokogásba akar fulladni.

- János bácsi, azért jöttem, hogyha tudna valamit mondani a kislányról...

János elkomorodva hallgat egy darabig, és nézi az asztalt. Azután megszólal lassan.

- Ne sirasd, Teca, olyan nagyon, mert jobb neki most, mintha a világi életben élne... Angyalok közt jár és dano... fehér koszorú a fején... És köröskörül mönnyei fényösség...

Nem mond egyebet. Teca főt hajt, templomi tisztelettel susog valamit, és azzal a halk mozgással, amivel a mezít-lábas és keményítetlen ruhás parasztasszony járnak tud, eltávozik.

Hogy elment, az asszony szól:

- Sokat beszélt kend neki...

- Sokat?

- Másszor nem szokott kend ennyit mondani...

Az ember nem szól. Kisvártatva az asszony folytatja:

- Jaj, szögény Teca, nem tud beletörödni a gyászba. Az akácfa alját körülkarózta, ahol a kislány legutoljára játszott, oda jár ki, oszt egész éjszakán át ott sír.

A fáradt ember sokáig nem szól megint semmit, azután álmós hangon felel:

- Azért köllött neki a vigasztalás.

A subát kiviszik az ereszet alá, az ember feküdni megy. Törődött teste csakhamar elpihen. A csillagok közül azok, akik odaláttnak az ereszet alá, bepislognak hozzá, és szelíd nevetésüket elküldik az alvónak.

1904

Háromszáz méter

Nincs meghatóbb kép a térdeplő embernél. Ahogy ez a hiú és nagyravágyó, önmagát mindenk fölé helyező Homo sapiens ilyenén megnyilvánul, kifejezése annak, hogy vannak minutumok az életben, amikor nem segít más, csak az ima. Fatima különleges hely, mert térden állva csúsznak – másznak háromszáz méteren át a zarándokok a Jelenés kápolnájához, hogy kérjenek, könyörögjenek. Így van ez 1930 óta. Eleinte az út porában, ma egy keskeny betonszakaszon végzik az áhítatot. Nincs még egy hely a világon, ahol az esdeklésnek ezt a formáját tapasztalnánk.

Felzaklató képek árulkodnak arról, hogy férfiak és nők s nemegyszer idős emberek térdre borulva, testi és lelki szenvedéseik tudatában teszik meg az utat. „Miatyánk – mormolják -,... legyen meg a te akaratod...” „La sua voluntate e nostra pace” – Az ő akarata a mi békénk – mondják a gyönyörű dantei sorok, s mintegy felelnek a Miatyánk szavára.

Egy régi felvétel: az édesanya térden állva, rózsafüzérrel a kezében igyekszik a Jelenés kápolnája felé. Mellette hat – hét éves fia lépdel. A fiú egyik kezében édesanyja cipőjét viszi, a másik keze szülőanyja vállán pihen. Mindketten lehajtják a fejüket. Egy mai élmény: a fiatalasszony édes terhével, talán hatodik hónaposan, bekötött térddel, nagy erőfeszítések árán kúszik a földön. Az egyik oldalon a férje támogatja, a másik oldalon az édesanyja. Első gyermekük halva született, s most azért fohászkodik az asszony, hogy egészséges gyermeknek adhasson életet. A könyörgésnek annyi arca van, ahányan választják a háromszáz méteres utat. De nemegyszer ez az utolsó remény. A kétségbeesés viszi az istenes embereket Fatimába, amely – Pilinszky János szavaival – „nem záróköve, ... hanem nyitánya a tulajdonképpeni fölemelkedésnek”. Átmenet, próbatétel. A lelkierő segíti át a hívőket a keresztúton. Mert keresztút ez is. A lélek vonszolja a testet, a hit vonszolja a lelket. Gyónás és áldozat. Mentsvár. Vezeklés, kitárlkozás, megtisztulás. Várakozás.

Elképzelem, hogy 1930 óta hányan tették meg ezt a háromszáz méteres utat, hogy utána a lélek békéjével térhessenek haza. A Szűzanya 1917 – ben, száz évvel ezelőtt hat alkalommal jelent meg három pásztorgyereknek. A hívők hiszik a csodát, a hitetlenek megmosolyogják. De a háromszáz méter megrendíti mindnyájukat. Bálint Sándor szegedi néprajztudósunk írja, hogy aki nem tud megrendülni az életben, az nem méltó arra, hogy ezt a nevet viselje: ember.

Minden ember életében eljön a pillanat, amikor térdre kell borulnia és a háromszáz méteres útszakaszon

térdeplve kell végigcsoszognia. Csak nem tudjuk, hogy mikor következik el ez a pillanat. De elkerülhetetlen.

Fatima századik évfordulója erre is figyelmeztet bennünket.

*Kő András
újságíró*

Ágoston Julián: Májusi köszöntés

Szirmokkal fürge szél szalad
Foszladozó felhők alatt,
Tavasza lendült a világ,
Kinyitott már a gyöngyvirág.

Fel-felbukkannak volt-tavaszok,
Ha egy-egy szirmot elkapok,
Nekilendülök hirtelen,
S fergeges szél fut velem.

Csak egy perc, csak egy pillanat!
Szívem egy-egy ütést kihagy.
Eszembe jut a kongatás,
Amikor úgy volt: nincs tovább!

Megcsendülök.. Nesztelen
Lépek feléd: szívem, kezem
Öledbe rejtem, Szűzanya,
Május Királynéasszonya.

Fogadj el, ennyi az egész!
Életem lassan ködbe vész,
Szívem – ha megáll – nem hagyod,
Ugye, hogy Fiadnak adod ?!

MÉCS LÁSZLÓ: HOVÁ MÉGY?

*A kertben szappanbuborékokat fújnak a gyerekek.
Valaki a végtelenben buborékokat ereget:
Merkúr, Vénusz, Föld, Mars, napok s más csillagok
Csillognak és elpattannak egyszer...
Hová mégy?*

*A földgömbön néha álmok színesülnek:
A hantok alatt vidám halottak ülnek
S a fák, bokrok hajszálcsovein át
Fújják a bimbó-buborékokat...
Hová mégy?*

*Tüzek, vizek harcolnak, ölik egymást az elemek,
Felhők gomolyognak, záporokat ellenek,
Folyók rohannak, fájdalmak tengerlenek.
Te komoran, megszállottként menetelsz.
Hová mégy?*

*Tavaszkok futnak el örökre legényesen, virágosan,
Nyarak nyargalnak, őszyk bársony lába oson.
Telek cammognak, mint százesztendőš jövendőmondók,
Te komoran, megszállottként menetelsz.
Hová mégy?*

*A földbuborékon utak tűnnek fel: dicsőségy, szerelem,
Vallások, világnézetek, teremtés, történelem
És a temetőkkbe torkollnak az utak,
Míg egyszer örökre elpattan a buborék...
Hová mégy?*

„Mert úgy határozta, hogy nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítetről.” 1Korinthus 2,2

„Örüljetez az Úrban mindenkor.”
Filippi 4,4

Istenem!
Mindenható Uram!
Atyám!

Uram Te tudod, mennyire szűk-ségem van Lelked örömére.

Uram, Te tudod, hogy e kegyetlen világban, oly sok a megkeseredett ember.

Uram Te tudod, hogy én is hajlamos vagyok beletörödni, amibe soha nem volna szabad.

Uram!

Zökkents ki lehangołtságomból. Lelked által ragyogtasd fel előttem mindig a kereszt örök jelét, a feltámadás örömuzenetét- Lelked örömet.

Ne engedj Uram megfásulnom!
Ne engedj beletörödnöm az embertelenségbe!

Ne engedd bezárulni soha szívem a szenvedések láttán.

Segíts mozdítani a tehetetlenség bénaságától megfásult károm.

Te segíts, hogy mosoly gyűljön arcomon, - ha csak ez segít.

Segíts, hogy szavaim utat találjanak azokhoz, akiket Te el akarsz érne.

Segíts Úr Jézus, hogy mindezt tudjam örömmel megtenni.

1998.04.04.

Trencsényi László
református lelkipásztor

A SÁMLI

A sámlí szürkén, személytelenül kuporgott benn a leghomályosabb sarokban... ott a fényes bútorok honában eltűrt senki volt az árva. A pianínó szinte meg se látta, az intarziás szekrény gögösen illegetett fején egy hetyke vázát, kuncogva álltak tarka szőnyegen a karcsú lábú székek: büszke pávák. Mikor a szöske kisfiú belépett,

felé fordultak hívón mosolyogva. De ő szaladt az elhagyott sarokba, és átölelte szóttalan a sámlit, kicipelte a szoba közepére, s hozzásimult, mint hűséges barát... – És betöltötte lassan a szobát a kicsinyek különös dicsősége.

Füle Lajos

A püspökséghez is hit, humor és gyomor kell

KAPOSVÁR | Ferenc pápa Varga Lászlót, a kaposvári Szent Imre-templom plébánosát, általános püspöki helynököt nevezte ki a Kaposvári Egyházmegye új püspökévé.

A harmincöt éve szentelt „lánglelkű” pap ezután is a szegények egyházát építi, és püspöki jelmondatául egyetlen szót választott: irgalom. Szentelésére és beiktatására május 13-án 11 órákor kerül sor a kaposvári székesegyházban **Erdő Péter** bíboros, érsek, **Alberto Bottari de Castello** apostoli nuncius, valamint elődje, **Balás Béla** emeritus püspök és a hívek jelenlétében.

– Mit érzett, amikor megtudta, hogy püspök lesz?

– Megkönnyebbülést, mert másfél év óta bizonytalanságban éltünk, s így szolgálni és döntéseket hozni nem könnyű, de számomra ez az időszak a hit lépéseinek aktív gyakorlatát jelentette: megtanulni a jelenben maradni, megköszönni Jézusnak, hogy a legnehezebb helyzetben is velem van. Mindig ugyanazt kértem: dicsőítse meg az Atya nevét ebben az időszakban is, s így végül ez a bizonytalan állapot a hit ajándékává vált. Megkönnyebbültem azért is, mert kiderült: nem Szombathelyen leszek püspök.

– **A szülei már keresztelesekor elkezdtek imádkozni fiuk papságáért, később karakteresen lázadt a rendszer, az akkor regnáló egyház, a békepapság ellen. A szemináriumból többször is kicsapták, ekkor átmenetileg díszletmunkásként dolgozott a Thália Színházban, ám Isten hívása erősebb volt...**

– Minden alkalommal akkor tapasztaltam meg Isten mindenhatóságát, amikor az enyémmé a végére értem. Nem volt könnyű dolga megtörni a keménységet, és bevezetni az engedelmesség titkába, amely számomra a szabadság titka. Önként, szabadon, szeretetből függővé tenni magamat a Mennyei Atya jelenlététől. Ez szabadság és védelem is egyben. Amikor megtértem, és radikálisan ráléptem a Krisztus-követés útjára, hamar rátaláltam azokra a bázisközösségekre, amelyeket hitük miatt üldözött az

akkori rendszer. Ez segített, hogy ne csak valami ellen lázadjak, hanem valamiért. Ez a valami már akkor a köztünk lévő Isten országa volt, amelyet szerettem volna láthatóvá tenni a hivatásomban.

– A szegények, az elesettek gyámlóitása még somogysámsoni éveire vezethető vissza, amikor egy magatehetetlen férfit befogadott a plébániára?

– Sokkal előbb kezdődött; a szemináriumi éveim alatt találkoztam először mozgásérültekkel és értelmi fogyatékosokkal. A szolgálat és a felém áradó bizalom lelkesített, amikor pappá szenteltek, akkor azt az igét választottam: „Az Úr Lelke van rajtam; azért kent föl engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, elküldött, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak és látást a vakoknak, hogy szabadon bocsássam a megtörtöket.” Amilyen radikálisan lázadtam a rendszer ellen, és az erősek egyházát akartam építeni, olyan következetesen kapcsolta össze életemet Jézus a szegényekkel, peremre szorultakkal. Ez adott egyensúlyt az életemben. Mielőtt plébánossá neveztek volna ki, akkor belső indíttatásként azt kaptam a Szentlélektől, hogy osszam meg életemet a szegényekkel. Első plébániámra befogadtam a teljesen béna Jóskát, aki a barátom lett, és a fiatalabb Zozót, aki évek hosszú során szinté barátommá vált. A somogysámsoni plébánia kétpólusú lett: az Oltárszentségben jelen lévő Krisztus mellett a megtört emberekben jelen lévő Krisztus. Ez az üzenet a legfontosabb számomra. Ezért választottam püspöki jelmondat helyett egyetlen szót: Irgalom.

– **Balás püspök már beiktatása előtt szerette volna maga mellett tudni. 1993 májusában egy levelet dobott be a sámsoni postaládába, amelyen ez állt: „Figyeid a rádiót, ha bemondaná, hogy én vagyok a kaposvári püspök, akkor te vagy a Szent Imre plébánosa. Azonnal csomagolj, küldöm a kinevezést.” Honnan e közvetlen kapcsolat Beton atyával?**

– Az illegálitásból. Ő Regnumosként, én a Bokor közösség tagjaként kerestük a kapcsolatot a két közösség között. Várpalotai káplánként rendszeresen megfordultam Bajóton. Akkor nem sejtettem, hogy ezekből a találkozásokból szép lassan mélyülő kapcsolat, s régóta tartó barátság lesz.

– Mit tanult tőle?

– Már kispapként is nagyon tetszettek lelkigyakorlatai. Tanításai, beszédei mindig sokszínűek voltak, találóan megfogalmazott példákkal. A hűsége és az egyház iránti nagyon mély szeretete is imponált. Beton atya imádságos ember, aki a szenvedéseit és küzdelmeit papjaiért és az egyházért ajánlotta fel, s ez ma sincs másként.

– S mit szeretne másként tenni?

– Folytatom mindazt, amit elődöm elkezdett, ám két irányt szeretnék karakterisz-

tikusan erősíteni. Az egyik a szegényekkel való törődés az egyházmegyében, a második pedig az evangelizáció továbbvitele, kibontakoztatása. Remélem, a csendes szentségimadásban kapott erőforrást átadhatom majd az egyházmegye papjainak, híveinek, hogy felfedezzék a csendes szentségimadás titkát.

– **A papi áthelyezések miatti indulatok, a Marik Tamás atyát követő gimnáziumi igazgatóváltás, a pofozkodó plébános ügye, a kaposgyarmati templom színének kiválasztása – csak néhány ismertebb eset, amelyek borzolták a hívek mindennapjait. Döntéseit kizárólag a Szentlélekre bízta, vagy egy világiakból, egyháziakból álló tanácsadói grémium ajánlását is figyelembe veszi?**

– Mindenképpen a Szentlélek az első, aki a bölcsesség lelke, ám a papi tanácsadói testület mellett szeretnék nagyobb hangsúlyt fektetni a világiak véleményére.

– **A közelmúltban néhány napot Rómában töltött. Püspöki felkészítésen vett részt?**

– Nem, más hivatalos ügyeket intéztem. Itt készítik el a püspöki reverendát, és beszereztem a püspöki jelvényeket is. Elzarándokoltam néhány szent templomába, hogy támogatásukat kérjem szolgálatomhoz. Szent XXIII. János pápa oltáránál azt kértem, amiért ő naponta imádkozott: a humor ajándékát, ami elengedhetetlen. A püspöki szolgálathoz, miként a plébánosokhoz is hit, humor és gyomor kell. Néri Szent Fülöp templomában a tűzért imádkoztam, ami az ő szívét is lángra lobbantotta, és a szegények szolgálatára vitte. Loyolai Szent Ignácot azért látogattam meg, hogy kérjem segítségét az egyházmegye evangelizációs útjának támogatásához.

– **A pápai döntést követő első szentmisején arra kérte a közösséget: ne hagyjuk abba az imát. Fohászkodjunk azért, hogy erősödjön alázatban, képes legyen a lelkek megkülönböztetésére, tudjon bölcs döntéseket hozni, s túlradjon önben az öröm...**

– Ezt kérem azóta is, és biztos vagyok abban, hogy így már menni fog.

– **Azt is mondta, azért imádkozott, hogy ne legyen püspök, ám vannak meghallgat az Úr. Miért ódzkodott a püspöki süvegtől? Megszokta már a süldős sapkát?**

– Se a süveg, se a sapka nem volt szempont; szerettem volna plébános maradni, mert boldog pap vagyok.

– **Miért? Püspökként nem lehet valaki boldog pap?**

– Lehet, én püspökként is erre töreksem.

(Fenti cikk átvétel a „Sonline” portálról. Ezzel az interjúval köszöntjük új főpásztorunkat. A szerk.)

STAT CRUX DUM VOLVITUR ORBISA kereszt szilárdan áll, míg a világ forog! /Augustinus/

Mi lett volna ha...

Ha az Úr Jézus nem született volna meg?

Tegyük fel, hogy Augustus római császár uralkodása idején, a júdeai Betlehemben, egy názáreti házaspárnak nem született volna meg egy Jézus nevű elsőszülött gyermeke! Mi lett és mi nem lett volna? Ime, néhány lehetséges válasz:

BIBLIKUS VÁLASZ

Isten ígéretei beteljesülésére máig is várhatnánk (Zsid 1,1). Őbenne nemcsak Isten ígéretei váltak valóra, de Vele Isten maga jött be láthatóan (Jn 14,9) ebbe a mi világunkba (Jn 1,14).

TÖRTÉNETI VÁLASZ

Hiányzott volna a kereszténység, mint a világtörténelem egyik legerősebb motorja. Kulturális, szociális, humanitárius beállítottsága évszázadokon át előre vitte az emberiség nagyobb részét.

MŰVÉSZETTÖRTÉNETI VÁLASZ

Nem született volna meg Michelangelo Pietá-ja és Sixtusi kápolnája, Munkácsy Ecce homo-ja, Grünewald Isenheim-i oltára, a Notre Dame és a Jáki templom, vagy ezer katedrális, dóm, templom és kápolna, amelyek

közül ma is sok tartozik a világörökség kincsei közé. Nem lennének kálváriák és katakombák művészet.

SZOCIÁLPOLITIKAI VÁLASZ

Évszázadokon át élhetett volna örökös rettegésben az emberiség, mert vajon ki vállalta volna fel a bajbajutott, megbetegedett, lerongyolódott emberiség nyomorát?

A kórház és menhely ugyan nem keresztény találmány, de hogy abban szeretettől és irgalomtól indítva, önzetlenül szabad segíteni minden rászoruló, az egyedül Krisztus követői munkájára jellemző. Világunk sok neuralgikus pontján ma is keresztény intézmények tartják az üldözöttekben, menekülőkkben, reménytelen betegekben a lelket.

A ZENETÖRTÉNETÉSZ VÁLASZA

Nem lenne kincsünk a Tedeum és a Magnificat, Bach H-moll miséje és Passiói, Händel Messiása és Liszt Ferenc Krisztus-oratóriuma. Nélkülöznünk kellene a karácsonyi ünnepkör körül keletkezett ezer meg ezer népének és a korálokat, magyar népdalkincsünk tetemes részét és az amerikai néger spirituálékat.

MŰVELŐDÉSPOLITIKAI VÁLASZ

A kereszténység egyik legkorábbi törekvése az volt, hogy kivezesse az

emberiséget a tudatlanság sötétségéből. Az ókorak is voltak iskolái, de azok a keveseket és kiváltságosokat szolgálták. A kereszténység volt az általános, mindenki számára elérhető tanulás felfedezője és elindítója. Nélküle elképzelhetetlen lenne mind a felső, mind az általános közoktatás.

„Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse.” 1Timóteus 1,15

AZ ÉN VÁLASZOM

Jézus nélkül soha nem találtam volna meg az Istenhez vezető utat. Bámulatba ejtett a minden ember számára feltétlenül meghirdetett és gyakorolt bűnbocsánata. Ő adta vissza az önértékelésemet is: Tőle tudom, hogy olyan Atyám van, akinek szemében fontos vagyok. No meg azt is, hogy a másik ember, a felebarát de még az ellenség is szeretetet várhat el tőlem, amit nem tagadhatok meg.

ÉS A TE VÁLASZOD ...?

Egyszer mindenkinek válaszolnia kell erre a kérdésre!

A történelem ismert alakjai már válaszoltak, de nem mindegy hogyan!

Elemezd a Via Dolorosa című történelmi festményt.

A HAJLÉK- KÉSZÍTÉS ZSOLTÁRA

Uram, mi, a te híveid,
roppant rendes gyerekek vagyunk ám,
lehozunk téged az égből,
bebugyolálunk öblítőillatú ruhácskák-
ba,
megédesítjük a papit is, amivel megete-
tünk,
nehogy elcsapd a kis haskódat,
csinálunk neked babaházat,
elnevezzük templomnak,
ott majd minden habos márvány lesz
meg csipi-csupa aranyozás,
meg ájtatos tekintetű szentecskékkal
pakolásszuk tele a főhajót,
legyen mivel játszandó,
ha unod magad,
zenélünk is neked,
pihepuha zenéket,
mindenesetre semmi olyasmit,
amire amúgy szívesen rángató-
zunk
örjögve a fesztiválokon,
maradj csak meg, Uram,
a te kis álomvilágodban,
csíjsja, csicsíjsja, majd mi elringa-
tunk,
suttogva motyogunk neked
szép szavakat, és engedelmesen
ráfeleljük a zsoltárválaszokat,
egyszerre vetünk keresztet,
mint a kiskatonák, és dehogy szólunk
vissza pimasz hangsúllyal,
mint szeretteinknek otthon,
négy fal között,
dehogy hánytorgatjuk fel a sérelmein-
ket,
dehogy kelünk ki fröcsögve magunk-
ból,
hogy lepofozlak, te bűdös kölyök,
vagy hogy fogja be a száját, anyuka,
mielőtt rálépek,
vagy hogy inkább főzni tanulnál meg,
te utolsó,
nem, Uram, a te házában minden
olyan
szelíden megy és olajozottan, még a
Rózsikát
is csak halkan mószeroljuk, amiért
rosszul vasalta ki az oltárterítőt,
és már megint nem oda tette a virágot,
ahova illik, nem azért mondom, atyám,
de tudnék magának mesélni erről
az ájtatos asszonyszemélyről,
olyan cifra dolgokat, hogy esküszöm,
a füle is kettéállna.
És miután rózsaszín babaszobádat ilyen
szépen berendeztük, Uram,
nehogy találkoznod kelljen a valóság-
gal,

te fogod magad, és össze-vissza csava-
rogsz
a világban, nem maradsz meg a jó kis
kereteid között, én ezt nem is értem,
Uram,
hát mindent megadtunk neked, öntet-
tünk
harangot, hogy az órát se kelljen néz-
ned,
építettünk orgonát, hadd búgjon érzel-
mesen
a füledbe, erre te meg szabadon
kószálsz olyan utcákon, ahol még
az átlagembernek is veszélyes egyedül
járnia, nem hogy neked, akit eddig
pátyolgattunk, mindent alád tettünk,
s tessék, így hálálod meg nekünk.
Szóba elegyedsz a pénzváltókkal,
az illegálisokkal, a vágott arcúakkal,
és összevissza ölelgeted őket, még fél-
reértik,

Uram, te nem tudod, micsoda rettenet-
es
félreértések vannak a világon,
ha már valakit ölelgetned muszáj,
hát babusgass minket, eleget fáradtunk
érte, megérdemljük, és ezt most
minden beképzeltség nélkül mondom.
Uram, te odaheveredsz az utcalányok
mellé, és törölgeted a maszatos köny-
nyeiket,
pedig valaki benézhet az utcáról,
és mit lát, Isten a bordélyban,
ez rettenetes szalagcím, ennek
nem tehetsz ki minket,
vajon gondoltál erre,
hogy honnan jössz,
hová tartozol,
hozzánk tartozol,
tartozol nekünk,
erre azoknak a szemérmetlen
szerencsétleneknek a vállát simítod,
mintha a koszos porontyaid lennének,
és a csuda egye meg, még csak
nem is azon járatod az eszedet,
amin mi járatnánk hasonló helyzetben,
csupa szívjószág vagy meg részvét,
hát meddig mész még el, azt mondd
meg,
Uram, meddig, mert mi kezdünk
torkig lenni a te végtelen jóságoddal!

Csak egy kicsit lennél esendőbb,
csak egy kicsit gondolnál a látszatra
meg az illendőség re, de nem,
füttyülsz az egész renomédra,
amit olyan kinkeservesen építettünk
évezredek át kártyalapokból.
És odadölsz az utcapadra,
a koszba, a hajléktalan mellé,
és eszünkbe juttatod, hogy nálunk
pince-padlás teli van cuccokkal,
ő meg két szatyorban hordja az életét,
hogy mi tonnaszámra gyártjuk a sze-
metet,
és idegesek vagyunk, ha nem szállítják
el azonnal a szép kis házunk elől,
ő meg a mi szemetünkben él, megpró-
bál
eltakarítani utánunk, lám, mekkora
mocskot
hagyunk a Föld nevű táncteremben,
mennyi maradékot hajigálunk ki
fene nagy jómódunkban.
Uram, nem törödsz a kosszal, a
fertőzésveszéllyel,
az élősködőkkel, átmásznak rád
esetleg,
persze, tudom, őket is te teremtet-
ted valahogy,
akartam is már kérdezni, ugyan,
minek, mi remekül ellenénk
bacilusok, poloskák, tetvek, bol-
hák,
egyebek nélkül, fene az izléseidet,
szerintem a hajléktalanok is jól
ellenének ezek nélkül, de hát te
tudod,

te vagy a főnök, bár ezt elég nehezen
nyeljük le, mi, a te híveid, akik hívek
vagyunk ugyan hozzád, de azért min-
dennek
van határa, odadölsz amellé az árva
fickó
mellé, és mindenfélét duruzsolsz
a fülebe, szédíted, hitegeted, mennyei
királysággal kábítod, ezerszer újrapör-
geted
vele veszteségeit, és megsiratod min-
det,
házat, hazát, asszonyt, állást, megbe-
csülést,
mi mindent lehet elveszteni, te jó ég,
mi mindent lehet megszerezni, te jó ég,
közben igazából csak szétpergő homok
marad kezünkben, és úgy vágyjuk kö-
zeledet,
Uram, te pedig megcsalsz minket,
ott heverészel úri kedvedben
a hidegben azzal az emberrel ott a pa-
don,
és bennünk nincs elég bátorság,
hogy odaheveredjünk mellé,
hogy odaheveredjünk melléd.

Lackfi János

G y e r m e k o l d a l

Tavaszi hittanos kirándulás

Kedves Gyerekek!

Szeretettel hívunk benneteket
2017. május 27-én (szombaton) a tavaszi
 hittanos kirándulásunkra.

Úti célunk: Kis-Balaton, Zalaszabar

Indulás: reggel 8 órakor a templom elől

Érkezés: este 8 óra körül

Étkezés: a hozott hazai

A bicajodat se hagyd otthon, mert a Kis-
 Balaton bejárása után kerékpáron közelítjük
 meg a zalaszabari kalandparkot.

A kalandparkban lehetőség
 nyílik többek közt az **óriás
 csúszdák, a hófánk** kipró-
 bálására és még sok-sok
 élmény vár rád, ha velünk
 tartasz!

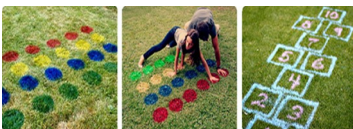
JÁTÉK!!!

Rögzítsünk lufikat szorosan
 egymás mellé. Az győz, aki
 több lufit tud „kilőni” adott
 idő alatt egy darts nyíllal.
 Konzervdobozból építsünk
 gúlát, az győz, aki a legtöbb
 dobozt tudja leborítani.

Ételfestékkel színezzük be a
 füvet a képen látható mó-
 don. A játékosok csak a
 tenyerüket tehetik le, a tér-
 düket nem. Kezdjük el fel-
 sorolni a szavakat pl. sárga-
 dinnye, eper, levelibéka...
 Arra a színre kell a játéko-
 soknak a kezüket tenni,
 amilyen színű az adott élő-
 lény vagy tárgy. A játékon
 különféle szabályokkal ne-
 hezíthetünk- könnyíthetünk.
 (pl. ha a játékos megmond-
 ja, hogyan szaporodik a
 béka, akkor leteheti az
 egyik térdét is.

Ugróiskola

Atyám, aki nekem adta őket, nagyobb
 mindenkinél: "Atyám kezéből ...." Jn 10,27-30

Ócsa közepel Júdás jele volt		NEM prtlan NAPI	VESZTESÉG				CSOMÓ A ZSINEGEN	Az... legyen veled! Jed köszöntés
2 rész LEVES IZESÍTŐ				I	PÁROSAN SZÁMOLI	szobába! kegyeleti hely		
ÜRES KÉSI		NYÁJ ÖRZÖ BALTA						
ATYÁM KEZÉBŐL időzet befejező sora 1	Z.	AKÓ KÖZEPEI	EMELEM! ÉTKEZŐ				-VON RÁNCIGÁL	
számomra kecske beszéd			káprázatos művészi teljesítmény RÁSPOLY		INDULAT- SZÓ RÁDIUSZ			
BÁTORT NE ARRÁ						CSAK A VÉGÉN ELŐZZI		
itt van a Prónay kastély					PÁRATLAN ALEXI!			
...-MICE KOTYVASZTÁS E NAPON								
ÉNEKELT üres a gyomor		EGYE I NÉVELŐ						
PÁROS KAROMI		GYILKOL megelőzi az okozatot			MULT IDŐ JELE RÓMAI 1			
	T							

Kamill testvér járt nálunk

Már hagyomány, hogy a húsvéti lelkigyakorlatot meghívott atya tartja egyházközségünkben. Idén a zalaegerszegi ministráns kirándulás alkalmával megismert Varga Kamill ferences testvérré esett Lóránt atya választása.

Talán igazságtalan leszek az elődökkel szemben, mert esetleg már nem emlékszem rájuk eléggé, meg arra sem pontosan, amit mondtak, de azzal az érzéssel jöttem ki a templomból már a második este után is, hogy ez volt eddig a legjobb lelki gyakorlat.

Humorral átszótt, érthető, mégis lélekig ható gondolatok hangzottak el, szemléltető „eszközökkel” segítve a bevéődést. A sapkáról most már mindig az fog eszembe jutni, hogy „Ne lefelé nézz, hanem előre!”, a villáról pedig az, hogy „A java csak most jön!” Az előbbi olyan életviteli útmutató, amelyre akkor érdemes emlékeznünk, amikor megfáradtunk, úgy érezzük, hogy a tevékenységünknek, a törekvéseinknek nincs meg az eredménye, s emiatt jelentősen veszít a lelkesedésünk. Olyan ez, amikor egy sültös sapka van a fejünkön, és a látómezőnk emiatt beszűkül: a közvetlenül előttünk lévőket látjuk csak, de távolba, felfelé, vagyis a célt, nem látjuk.

A villa pedig egy életét Krisztusnak szánt asszony szimbolikus eszköze volt: nem szabad elkeseredni, kétségbeesni a halál kapujában, hiszen a földi életünk után az igazi élet, az életünk „java” még csak ezután jön. Mint amikor az ünnepi lakomák vége felé közeledve megtartjuk a villánkat, mert az igazi finomság, a desszert, még csak most jön.

Nagyon vártam a harmadik tárgyat a harmadik este, de talán a feszület volt helyette, amire feltekintett hátra fordulva, miközben arról beszélt Kamill testvér, hogy Krisztus értem is meghalt, az én bűneimet is a keresztre vitte, engem is szeret, és ami a legnagyobb öröm, úgy, ahogy vagyok.

Kamill testvér örökre belém ivódott, és az eszenciája is annak, amit a három nap alatt mondott. Remélem, még eljön Nagyatádra.

A lelkigyakorlat végén egy Hajnal Zénót ábrázoló bronz plaketet vihetett magával a testvér e három nap emlékére.

Fiumei Éva

„Induljunk, testvérek!”

Május 20-án, szombaton Szekszárdra és környékére látogatunk. Ez lesz a soron következő egyházközségi kirándulásunk. A kora délelőtti órákban Keselyűs állomásról indulva a gemenci kisvasúttal a Duna-partra robogunk, ahol a Forgó-tavi tanösvényen haladva, pallósoron egészen a víz fölé sétálhatunk. Kócsagok, gémek, fekete gólyák világa ez. Ezen az állomáson megnézhetjük az érseki nyaralót is. Délben indulunk vissza kisvasúttal. Egy óra körül már Szekszárd belvárosában sétálhatunk, megnézzük a Babits Mihály Emlékházat és a Mézeskalács Múzeumot. A késő délutáni órákban vacsorával egybe kötött szekszárdi borok kóstolójára kerül sor: együtt, beszélgetve, egy-egy pohár bor mellett fejezhetjük be a közös programot.

Részvételi díj : 6.000 Ft

Jelentkezni: hivatali időben személyesen a részvételi díj befizetésével a 60 fő eléréséig.

Indulás: reggel 6 órakor a templom elől.

Hazaérkezés: ugyanide a késő esti órákban.

F.É.

Epres sajtorta pohárban

JÓ ÉTVÁGYATI

hozzávalók / 4 adag

100 g kekszmorzsa (darált keksz)

40 g vaj

500 g mascarpone

2 dl tejföl

1 citromból nyert citromhéj

0.5 citromból nyert citromlé

100 g porcukor

500 g eper

1 ek citromlé

1 ek porcukor

elkészítés

A kekszet ledaráljuk, a vajat megolvasztjuk, és összekeverjük őket.

A mascarponét kikeverjük a tejjel, a cukorral, a citromhéjjal és a citromlével.

Az epert megmossuk, feldaraboljuk, elkeverjük a citromlével és a cukorral.

Egy pohár aljába teszünk egy kis krémet, rá a kekszmorzstát, epret, megint krémet, kekszmorzstát és a tetejére epret.

Szépségeddel szeress Jézusom

Jézus megváltó kegyelmed

megszépítő erő,
hiszen

a szenvedést örömmé,
a sírást nevetéssé,
a bűnöst szentté,
a halandót halhatatlanná,

a halottat feltámadottá,
az elmúlást öröklétté
szépítéd –

Te Fájdalmak Férfija
Mégdicsőült Krisztussá,
Mégfeszített Halott
Élő Feltámadottá

szépülsz –
Benned az emberi természet
isteni szépségben részesül
és
az isteni természet
emberi szépséggel színesül –
Általad
a széthullást hordozó
Anyag
az Új Ég és az Új Föld
szép dicsőségben részesedik.
És én Uram?
Szépségeddel szeress
Istenem!

Máczy István

5+1 INSPIRÁLÓ IDÉZET SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPÁ- TÓL

Tizenkét éve hunyt el a szentéletű lengyel pápa, aki huszonhét éven át volt a katolikus egyház feje. Összegyűjtöttünk nektek pár idézetet, amelyeket elolvassva és megszívlevélle garantáltan jól indul majd a hét!

1. A boldogság keresése

„Jézus az valójában, aki után kutatsz, amikor boldogságról álmodozol; Ő vár rád, amikor semmi más, amit találsz, nem ad enyhülést; Ő a szépség, amelyhez annyira vonzódsz; Ő az, aki arra készlet, hogy a teljességre szomjazz és ne érd be kompromisszummal; Ő az, aki arra ösztönöz, hogy vedd le a hamis élet álarcait”

2. A család fontossága

„Amilyen a család, olyan a nemzet és így olyan az egész világ, amelyben élünk.”

3. Az élet és a halál kultúrája

„Egy hatalmas és drámai összecsapással állunk szemben jó és rossz, élet és halál, az “élet kultúrája” és a “halál kultúrája” között. Nem is szemben állunk vele, hanem rögtön az egész konfliktus közepén találjuk magunkat: mindnyájan részei vagyunk és osztozunk abban a megkerülhetetlen felelősség-

ben, hogy feltétel nélkül az életet válasszuk.”

4. A kereszténység nem egy opció

„Kedves Fiatalok! Tudjátok, hogy a kereszténység nem egy opció és nem üres szavak. A kereszténység maga Krisztus! Egy személy, egy élő személy! Találkozni vele, szeretni őt: ez a keresztény hivatás!”

5. Sosem vagy egyedül

„Emlékezz, hogy sosem vagy egyedül, Krisztus veled van az utadon, életed minden napján! Ő hívott és választott ki Isten gyermekeinek szabadságára. Fordulj hozzá imádságban és szeretetben. Kérd tőle, hogy adja meg neked a bátorságot és erősséget ahhoz, hogy mindig ebben a szabadságban élhess. Járj övele, aki „az Út, az Igazság és az Élet!”

+1

„Kedves fiatalok, legyen az a szent ambíciótok, hogy szentek legyetek, miképpen Ő is szent.[...] Minden kontinens fiataljai, ne féljete az ezredforduló szentjeivé válni!”

V. Konferencia „Megismerték Őt a kenyértörésnél”

A második stációról még van mit elmélkednünk. Az emmauszi tanítványok megtanítottak minket, hogy fölismerték Krisztust a szaváról. Vesszenek még el ahhoz is, hogy fölismerték Őt a kenyértörésnél. A föltámadt Krisztus majdnem mindig étkezéskor jelenik meg. Az apostolokat bevezette, hogy az Eucharisziát celebrálják. Előkészítette őket arra, hogy felismerjék Őt abban a mindennapi megjelenésében, melyre mindnyájan meghívást kapunk: a szentmisében.

És most egyenesen céloimhoz térek. Fölteszem a kérdést: Mi sohasem ismertük még föl Krisztust a kenyértörésnél?

Sohasem fordult volna elő, hogy misén voltunk egy eleven testvéri közösségben, ahol a hit úgy áradt, hogy megragadott minket annak nagyszerűsége amit együtt műveltünk, hogy szívünk fölismerte, hogy csak az Isten tudott minket így szeretni és egyesíteni?

Az emmauszi tanítványok megtalálták Krisztust ebben a szerető gesztusban és ajándékban, mellyel nekik a kenyeret adta. A kenyér az, ami az életet fönntartja. Aki kenyerét adja, életét adja – aki ezt a Kenyeret adja, az Életét adja. Fölismerték Őt abban a szerető gesztusban, mellyel nekik életét adta. Fölismerték arról a legnagyobb szeretetről, mellyel csak Isten tud minket szeretni, hogy életét adja szereteteiért.

Ráismertek az Istenre a szeretetében? Abban, amit csak Ő találhatott ki, hogy ilyen mértékben szeressen?

Mit találunk meggyőzőbbnek: egy csodát, vagy az Eucharisziát? Hatalmának vagy szeretetének megnyilvánulását?

Gondoljuk csak el, amikor Isten be akart mutatkozni, amikor meg akarta mutatni, hogy Ő kicsoda, és hogyan vélekedjünk róla, akkor mindent kizárt, ami minket lenyűgözhetett volna. Kizárja a gazdagságot, az erőt, a tekintélyt, a hatalmat. Gyermekként jött közénk, csecsemőnek, ártatlan lénynek, törékenynek, kiszolgáltatottnak. Aztán meg keresztre feszítettnek, akasztófavirágnak. És végül egy falat kenyérnek.

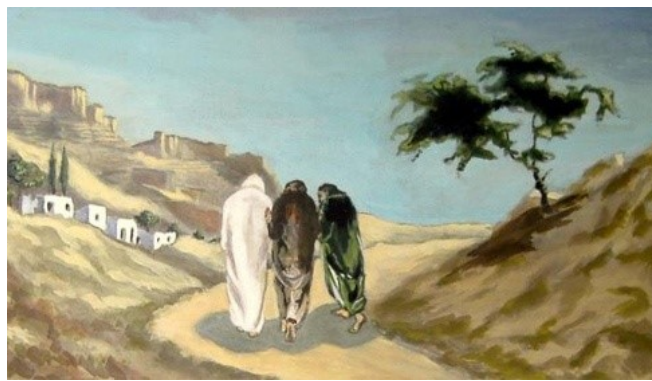
Isten olyannak akart mutatkozni, aki szolgál, mindenki utolsója, mindenki szolgálója.

Megdobogtatja szívedet ez a fajta kinyilatkoztatás?

Amikor eljött az Ő órája, amikor eljött az igazi megnyilatkozás kinyilatkoztatás órája, akkor Krisztus nem művelt többé csodát, hanem a keresztre szállt.

Van annyi érzékünk az igazi értékek iránt, hogy isteninek találjuk ezt a megnyilatkozását?

Vagy inkább szeretnénk mennydörgést, villámlást, hogy leszálljon a keresztről és bosszújának mennykövét ellenségei fejéhez vágja? Jehova túlhaladott – de sok keresztény még sajnálja.

Az Isten kinyilatkoztatása a természet erőiben a mai embernek már nem mond semmit, mióta tudományával megmagyarázza, hasznosítja és fölfokozza azokat. Fölzabadítottuk magunkat a világtól való függés alól, pedig sokáig ez nevelt minket az Istenről való függőségünkre. Az ember már nem féli, már nem tiszteli a természetet, úgy érzi ő is tud olyat tenni. Még jobban is. Ugyan mi egy vihar az atomrobbanás mellett?

A természettel szemben való álláspontunk megváltozásával jár az Istenről való elképzelésünk összeomlása. És éppen itt látszik, mennyire előtűnik jár a keresztény kinyilatkoztatás, és mennyire transzcendens.

Az Isten már nem érdekel minket, sem mint fenyegető rendőr, sem mint jóakaró protektor. Krisztus Urunk a jövő Istenét nyilatkoztatta ki nekünk – Isten, aki minket csak szeretetének minőségében múl felül. Azelőtt az Isten hatalmát emlegették, jogait, tekintélyét, méltóságát, büntetéseit. Krisztus Urunk-Istennek emberségét, emberségességét nyilatkoztatta ki, gyöngédségét, szenvedését, szeretetét. Krisztus olyan vallást alapított amely felnöttek, szabad embereké. Ahol Isten kínálja

magát, de senkire nem erőszakolja rá magát, rá sem kényszeríti magát senkire. Isten meghív minket, hogy teljesedjünk ki, fejezzük be magunkat azzal, hogy megtanulunk Őhöz hasonlóítani, úgy szeretni, ahogy Ő szeret.

Sok keresztény két szék között érzi magát. Nem tudja melyik Istenben higgyen. Atyának nevezi, de bizonygatja, hogy azért mégiscsak mindenható. Csodálja Krisztus irgalmas jóságát, de azért számol Jehovával is. Ellágyul a jászolnál, de megvigasztalódik azon, hogy a világ végén az Isten majd mégiscsak megmutatja erejét.

Az ilyen keresztények el vannak maradva a világ mögött, mely túlhaladta azt az elképzelést, hogy az Ő hatalma orvosolja technikai elégtelenségüket – és kétszeresen el vannak maradva Krisztus mögött, aki a jövő istenfogalmát nyilatkoztatta ki: Isten, aki szeret, aki szelid és alázatos szívű!

A mi Istenünk a keresztre akasztotta a hatalmát azért, hogy senki se jöjjön hozzá érdekből, vagy félelemből. A megfeszítetthez ne menjetek sikert vagy kényelmet kérni! Ne várjatok semmi mást Istenről, csak azt hogy szeressen, és tanítson meg minket is szeretni.

Isten azt mondja nekünk: „Legyetek erősek az én erőmből, boldogok az én boldogságomtól, vidámok az én vidámságomtól, mert nincs semmi másom, amit adjak nektek. Nem arra való, hogy minket gazdaggá tegyen, sem hogy megvédjen.” Arra fog tanítani, hogy életeteket adjátok oda másokért, hogy olyanok legyetek mint Ő, mint aki szolgál cselekedetekben, ügyfeleitek között, közösségekben. Arra fog tanítani, hogy boldogok legyetek a kereszten, boldog szegények, boldog boldogtalánok.

Ha hatalmat kerestek, forduljatok inkább az ördöghöz. Neki van, és úgy látszik szívesen ad azoknak, akik hozzá fordulnak.

Ha olyannak akarjátok látni a világot amilyen, akkor ne gondoljátok, hogy minden úgy történik, mintha Isten elhatározta volna, hogy egyenlő fegyverekkel fog az ördög ellen harcolni. Az ördögnek hatalma van, pénze van, ereje van, élvezetei vannak – Isten mindezek ellen csak szeretetét veti be.

Isten gyöngé ebben a világban, de nincs nagyobb erő, mint merni ilyen gyöngének lenni. Hiszünk ebben a szeretetben? Megismerjük Őt erről az oldaláról, szeretetéről? Megismerjük Őt a kenyértörésről?

Folytatjuk.

Délután három

Valamiért mindig puha csend volt a szobában, amikor a kisfiú belépett. Kicsit ünnepélyes és kicsit tiszta, mert a család a nap nagy részét nem itthon töltötte, hanem a konyhában, a kertben és az udvaron. A tévé sem szögezte fotelbe az embereket, akik ébredés után azonnal szellőztettek, ha kellett, befűtöttek, és magára hagyták a szobát.

Ebben a csendben mindig halkan lépdelt a kisfiú, mert sosem tudta, hogy a dédöreganyja, aki már évek óta nem nagyon mozdult ki, csak karosszékében üldögélt, alszik-e. És hozzá illett csendben menni, akkor is, ha fent volt, bár hogy ébren volt-e vagy aludt, amikor megállt előtte, azt a kisfiú sosem tudta eldönteni.

Látogatásán szinte liturgiája volt, mert már ott-hon, ebédnél megkérdezték tőle a szülei, hogy min gondolkodik, és mindig azt válaszolta, hogy azon, leme-gyünk-e a Tökertibe. És ez hétfégéről hétféjére minden ebédnél így ment, és éveken át rendszeresen lesétáltak. El az óvoda, aztán a Ciklámen cukrászda előtt, ahol akkoriban még ötven fillérért mértek egy gombóc fagyit, a választék pedig csak csoki, vanília és puncs volt. Aztán át a ligeten, a bányaművelésbe belefojtott és megbüdösödött Tapolca hídján, amiben megrekedt a békalencse és a szemét. De az már a Gyimóti úton volt, ahol mindig fújt a szél, és a fél utat már majdnem megtették, aztán a Dózsa György utca következett, amit gyakran csak első utcaként emlegettek a régi idők emlékére, és ahol a szar-

vasagancsos házat mindig meg kellett csodálni, aztán a rövid Klapka utca a béna kőlépcsőivel és a csodák világával, a Bakonyérrel és a biciklisek taposta úttal, ahol vigyázni kellett, ha az ember nem akart belekerekezni a vizesekébe.

És aztán már ott is voltak, és a kötelező körök után a kisfiú, mehetett a dédöreganyjához, akit szeretett és aki-nél - és ez is az igazsághoz tartozik – mindig talált valamit a fiókban. Leggyakrabban kemény, málnaízű cukrot, a kedvencét, most is így volt, bár ez a látogatás nem a hétféji szokásos vizit volt, de a szia, Dédi, hogy vagy és a két puszi után, amitől felragyogott az öregasszony arca, mert a kisfiú szeretete a legrégebb ráncokba is elfutott, a zacskó cukor is ott lapult a fiókban. A kisfiú a földön ült és bontogatta, amikor meghallotta az utca végi kis templom harangját. Maga sem tudta, miért, de megkérdezte, hány óra, mire ámulatára dédöreganyja azt válaszolta, hogy három. És tényleg annyi volt. És a kisfiú megkérdezte, hogy honnét tudod, Dédi, mire az öregasszony azt válaszolta, hogy péntek van, és ekkor feszítették meg Jézust, aki ekkor halt meg, Aztán még mesélt szép dolgokat a kisfiúnak, aki csendben hallgatta, és másnap, a rendes látogatáskor, amikor megint talált egy zacskó cukrot, a szokásosnál hosszabban ölelte meg, és elmondta azt, amit az öregasszony úgymint tudott, hogy szeretlek Dédi.

(Nagy Ottó)

„Feltámadás” a 61-esen

Már megszoktam, hogy a ruhám sokakban indulatokat kelt... valószínű pozitívokat is, de akik ennek hangot adnak, azok zömmel a keserűség és a gúny megnyilvánulásai.

Így volt ez alkalommal is, nagyszombat délutánján. Egy kedves látogatásból indultam haza, s lélekben készülődtem már az esti feltámadási szertartás hangulatára.

Mikor felszálltam, ő a hátam mögött ült, egyedül – nem vettem észre. Nekitámaszkodtam a jegylyukasztónak és úgy zötykölődtem gondolataimba merülten. Majd meghallottam a hangját: egy mondat közepén volt, tehát már egy elkezdett monológjának foszlányai jutottak hozzám. Nem értettem még a szavait, de éreztem a vádló hangnemet. Nem volt újdonság... majd csak abba-hagyja – gondoltam. Ám egyre hangosabban rákezdedt, biztosra véve, hogy meghallom szitkait. S a végén már az egész villamoson hallható volt fájdalmas kifakadása:

– ... mert a papok, meg az apácák beburkolóznak ruhájukba, hogy meg ne lássák a fájdalmat, meg ne hallják azok kiáltását, akik szenvednek, hogy ne kelljen rajtuk segíteniük. Mert nem segítenek. Fogalmuk sincs a fájdalomról, a hidegről, mikor az erdőben kell éjszakázni. Fogalmuk sincs a szenvedésről...”

Nem mertem megfordulni. Fájtak a szavai... egyszerre fájt az igazság és az igazságtalan vád. Furcsa érzés volt. Szégyelltem magam... Miért is?

Egyre kínosabbá vált a helyzet, és menekültem volna. Már terveztem, hogy inkább leszálok, a végállomás még messze volt...

S ekkor érdekes ötletem támadt: Miért vagy ilyen gyáva? Miért nem mész oda? Talán mégis igaz van? Nem akarod meglátni a fájdalmát? Na és ha pofon vág? És akkor mi van? Legalább részesülök benne valamennyire. Ha folytatja, legalább a szemedbe folytathatja. Legalább meghallgathatod az Egyház nevében, a papok nevében, az apácák nevében! Nézz már rá!!! Ki ez az ember?

S akkor megfordultam, ránéztem és rámosolyogtam.

Szemmel láthatóan megdőbönt. Elhallgatott. Ez a kis szünete annyira felbátorított, hogy leültem vele szembe, s mosolyogtam rá, mint egy jó barátra. Szerintem nem értette a helyzetet, nem erre számított. Egy nyugodtabb hangnemben belekezdett újra:

– Jegyre gyűjtök, hogy kimehessek Ausztriába. Munka nélkül vagyok, itt nem kapok munkát. Nem rég szabadultam a börtönből.

Értettem az utalást, de nem rendelkezünk saját pénzzel, nem tudtam neki adni. Ám kezemben volt a vendégségből hozott kedves ajándékcsomag, tele finomságokkal. Hát, most ennyim van, és az imám, csak ennyit tudok neki adni. Legfeljebb hozzám vágja. Megpróbálom. Elfogadta, és megnyihült a szíve. Nagydarab, keménykötésű férfi volt, baseball sapkában, melynek sültője szinte egész arcát eltakarta, de ekkor felnézett, és láttam könnybe lábadt két szemét. Sírt, és ekkor történt életem legszebb húsvéti hitvallása. Egyre hangosabban beszélt, de már nem a szitok jött ki száján, hanem az egész villamos előtt megvallotta azt, ami eltette, és ami reményt adott:

– Én hiszek az Atyában, és tudom, hogy ő megbocsát. Mert ő olyan Atya, ki még a Fiát is odaadta, csak azért, hogy megtudja mindenki, hogy mennyire szeret, Ő irgalmas Atya! Ő teremtett engem is! És tudom, hogy Ő megbocsát nekem! Hiszen ezt ünnepe-ljük ma! Ez a húsvéti üzenet, hogy van feltámadás a bűnből! En hiszek Jézusban! Mert nagy az ő szeretete! Mert Ő itt lakik bennem! Én viszem magammal mindenhovát!

S mellét verve, könnyeit törölgetve ült ott előttem, s én úgy éreztem, ez volt életem legszebb húsvéti vigíliája. Lehet, hogy nem liturgikus a hely, a stílus, a szöveg – de ennek az embernek a szívében valóban a Feltámadás reménye élt!

Csak annyit tudtam mondani neki, szintén könnyes szemekkel, hogy: Ámen!

S Ő, a 150 kg-os börtönből szabadult férfi, aki szitokkal és gyűlölettel fogadott a felszálláskor ruhám miatt, a végállomásnál bennem Krisztusnak csókolva kezét búcsúzott.

KRISZTUS VALÓBAN FELTÁMADT! (Forrás: Internet)

Okosan szeretni, nevelni, tanítani

A nyolcvanötödik életévét taposó piarista szerzetes, irodalmár, tanár élete nagy részét katedrán töltötte. Száz meg száz diákot vitt nyaranta túrán, közben mesélve, beszélgetve tanított, nevelt az életre. Dr. Jelenits Istvánal a piarista rendházban beszélgettünk.

- Tanár úr mit gondol, jó ma fiatalnak lenni?

- Fiatalnak lenni jó, de nem mindig könnyű. És ennek több oka van. Ma nem biztos, hogy szeretnék a helyükben lenni. Gazdag életem volt, sok mindent meg- és átéltem, tudom, méltányolom, hogy ami egykor veszteségnek tűnt, kiderült, az is nyereséget hoz. Ami úgy vélem, nem jó ma, az a fiatalok érdeklődésének szétszóródása. Minden ott van előttük, elérhető, mégis tévován, tehetetlenül állnak. Azt szoktam mondani, az élet egy nagy fogadás. És ember belép, terített, minden földi jótól roskadozó asztal várja, áll, néz, aztán pakolgatni kezdi a tányérját. Túlpakolja. Sétál tovább, mást, jobbat, szebbet, inycsiklandóbbat lát. És bánkodik: ebből miért nem vettem? A fiataloknak számot kell vetniük azzal, ezen a fogadáson nem lehet mindent enni, mindent kipróbálni. Ahhoz kevés egy élet. Valamit bátran, jó kedvvel ki kell választanunk, s a többitől bátran le kell mondanunk, akkor lesz igazán közünk az egészhez.

- Ez a pályaválasztásra és a párválasztásra is értendő?

-Természetesen. Mindenre. Persze ez nem azt jelenti, hogy csupán egy dologgal szabad foglalkozni, azt nem mondom. De a fiataloknak érdemes egy hivatást, szakmát megszeretniük. Abban érezzék otthon magukat, abban legyenek igazán jók. Ha egyvalamiben igazán otthon vagyok, többet ér, mintha számtalan dologba belekapnék, és negyvenéves koromra még mindig nem tudnám, hol, mikor köteleztem el magam.

- Feltételezem, a fiatalság nagyon más volt, amikor negyvenháromban a nagyvárosi gimnázium diákja lett.

- Más idők jártak. A csonka Biharban nem volt megyeszékhely, így Berettyóújfaluból csináltak azt. Édesapám megyei tisztviselőként ott helyezkedett el; édesanyámmal itt kezdték ifjú életüket, ott születtem. Amikor Észak-Erdély rövid időre visszakerült Magyarországhoz, a megyeszékhely ismét Nagyvárad lett, és én ott, a premonstreieknél kezdtem a gimnáziumot, amit aztán Budapesten fejeztem be. Kikerültem a gyerekkorom világából egy ellentéttel teli nagyvárosba. A románok elköltöztek, mi sajnáltuk is őket. A gimnáziumban sok érdekes dolog vett körül. A Horthy-kormány például kötelezővé tette, hogy a vegyes nyelvű területeken románt kell tanulni, amiért a székely gyerekek háborogtak. Én inkább úgy éreztem, hogy ez kedves dolog. Nem úgy bánunk velük, mint ők velünk, hanem megtanulunk a nyelvükön. De mesélek mást. Édesapám szeretett kirándulni, a hathetes nyári szabadságából hármat a bihari hegyekben töltöttünk, túráltunk, fölfedeztem a világot. Egy románok lakta faluban vettünk ki szobát, és gyerekefjell foglalkozta-

tott, hogy lehet szót érteni, összeharatókzni ezekkel az emberekkel.

- A háború éve alatt már Budapesten élték.

- Amikor jött a második világháború, egy vasárnap reggel édesapámmal kimentem újságot venni. Nyitotta, olvasta, én meg a címlapon észrevettem, hogy két hónappal később kezdődik az iskola. Nagyot ugrottam örömben. Édesapám szomorúan mosolygott, és azt mondta: tudod, fiam, ebben több a sírivaló, mint az öröm... Aztán őt elvitték katonának, amerikai fogságba került, minket Budapestre hoztak, itt kerestünk menedéket. Elevenen él bennem a német tankok bezúdulása, Váradon a légiriadók, ahogy az iskolába járó sok gyerek megy a pincébe. Föl tudom idézni az első bombatámadás hangját, utána a hazavezető út képét, az összedőlő házakat, a szörnyű rombolást. Féltem, mert egyszerre arra gondoltam, talán mindenünk odalett. Akkoriban tudtuk meg, hogy egy zsidó osztálytársunk, akiről azt hittük, beteg, azért nem jött iskolába, mert meghalt. Az orvos édesapja mérget adott az egész családnak, hogy megmentse őket a gettótól. Ilyen emlékeim vannak a középiszkolás évekről.

- Aztán néhány évvel később már ott állt a katedrán.

- A háború után jött a nagy átalakulás, nekem pedig érettségi után a bölcsészkar. Fiatalon tanár lettem, beléptem a piarista rendbe, és öt évre a rend kecskeméti gimnáziumába kerültem. A negyvennyolcban államosított egyházi iskolák közül nyolcat adtak vissza, ebből kettőt a piaristáknak. És mert a kecskeméti volt az egyetlen egyházi intézmény a Duna bal partján, ide jöttek Debrecenből, Bácskáról, Szatmárból is sokan, akik papnak készültek. Újdonság volt számomra a sok élénk fiú, a vegyes, különböző származású társaság. Együtt tanult a gróf, a társadalmi átalakulás miatt nehéz sorba került csendőr, a falusi paraszt gyereke, és jól kijöttek egymással. Szükség anyagiakkal akkor kezdtük kialakítani a diákokthont, hús-harminc szalmazsákon aludt a nagy hálóteremben.

- Nem volt nehéz rendet tartani?

- Mások voltak a kölykök akkoriban. Kíváncsi, szilaj, de összetartó, érdeklődő fiúk, akiket olykor kellett fegyelmezni, megemelt hanggal, és nagyritkán egy elcsattanó pofonnal.

- És ezt lehetett?

- Mások voltak a körülmények, az eszközök

is. No és ami fontos, a fiúk otthon is szokva voltak a rendez, csupán átjöttek egy másik rendbe. Ma nem úgy nőnek fel a gyerekek, mint a hatvanas-hetvenes években. A családok válsága megmutatkozik a nevelésben. Sok gyerek fél éves korától bölcsődés - a szerencsésebbje később -, és a szülő, főleg ha egyedül van, csak reggel meg este látja. Akkor pedig nem nevel. A gyerekekben nem alakul ki családkép, nincs emlékvilága arról, mit jelent a család, a rend. A felszólítást, hogy nem szabad, ritkán hallják. Rádásul ott a tévé, a net, az okostelefon, a világ bejön a fotelbe, ami sajátos szituációkat szül, hát természetes, hogy másként nevelődik. Régen egyetlen szülőnek sem jutott eszébe háborogni a fegyelmezésért, nem vették rossz néven, tudták, ez nem gorombaság. Ma ilyen nem tehetne egy tanár, és én nem vagyok biztos abban, hogy ez nyereség a gyerekek számára. Ha az ellenőrzőjébe akartam valami figyelmztetést beírni, a gyerek is azt mondta: inkább egy fülest, tanár úr, megérdemlem.

- Úgy hírlík, a tanár úr sokat olvasott, beszélt, túrázott a piaros fiúkkal.

- Ez volt a dolgom, de szívesen tettem. Megszeretteti az irodalmat, az olvasást, szemet nyitni a világra, mesélni, kirándulni, evezni velük a Tiszán. Mi nem egynapos, hanem többhetes, több száz kilométeres kerékpártúrákra mentünk Erdélybe, Lengyelországba, később, mikor már lehetett, Rómába. Ha összeadnám az utak hosszát, kiderülne, bőven körbekerékpároztam az Egyenlítő.

- De hát vége a túrának, a tanításnak. Nem hiányzik?

- Van némi hiányérzetem, de nem úgy, hogy szívesen folytatnám. Nem mennék vissza, más a világ, az iskola, és én is nagyon megváltoztam.

- Mi a fő változás, miben látja a világ baját?

Körülvesz bennünket mindenféle technika, milliónyi inger él, kevesebb a közvetlen találkozás. Filmen a szobába jön a táj, a vihar, házhoz szállítják a szennzációt, a gyerek nem él át dolgokat, nem küzd meg a nehézségekkel, csak az agyával, a szemével éli meg az eseményeket. Pedig nagyobb élmény szembe szállni az esővel, a széllel, mint nézni mások küzdelmét. Az inaikban kellene éreznük a távolságot, a hegymászást, a széllel szemben vitorlázást, nem a tévén nézve, és tudomásul véve, az élet ilyen. Ettől szegényedik a világ.

- Tehet ez ellen az egyén vagy a társadalom?

- Tudomásul kell venni, nem lehet megállítani a fejlődést, a változásokat. De ha tudatában vagyunk ennek, törekednünk kell arra, hogy őrizzük a személyes megtapasztalás élményét. Tanítsuk meg a gyerekeket küzdeni! Ne vásároljuk meg az örömeiket, mert azok akkor igaziak, ha megküzdünk értük.

- Úgy véli, nehéz ezt elfogadni?

- Sokféle elfogadás van. Régen kisebb közösségek vették körül az embert, a gyereket, ami jó hatással volt mindenre, többet törődtek a környezetükkel, mint most, a fogyasztói társadalomban, a "megvesszük, majd kidobjuk" - szemlélet eluralkodásakor. Ma bőség van, és mégis nagy, más a hiány. Tudja, régen is haladt a világ, de nem ilyen ijesztő gyorsasággal, mint most, az elmúlt egy-két generáció alatt. Az új dolgok megtapasztalására nincs idő, ki van szolgáltatva az ember. Emiatt nem gondolkodva élnek, hanem kapkodva.

- Sok könyvet írt, tankönyvekkel is foglalkozott. Jut még erre idő?

- Könyvet most nem írok, bár van néhány befejezetlen tanulmányom. A tankönyveket pedig a fiatalok írják, akik nagyon jól értik a szakmájukat, kiváló irodalmárok, ismerik a legújabb módszereket. A gond az, hogy sose tanítottak. Nem tudják, hogy *József Attila Mama* című versében mit kell magyarázni a mai gyerekeknek. Ki tudja ma, mit jelent a mosonó, a padlás, a teregetés! Szárítógép van a gyerekek fejében, tapasztalatai mások, más szituációkat élnek át, és ezt a tankönyvben nem veszik figyelembe. Szavakat magyaráznak, nem az életet, mert maguk sem tudják, mi az, amiben a gyerek járhatlan.

- Figyelembe veszik a véleményét?

- Igen. Írtam róla, volt visszhang, és voltak bevont könyvek is. A tankönyv nem egy szék, amit a jó asztalos néhány óra alatt legyárt. Érés ideje van, nem készülhet rohamtempóban.

- Sokan azt tartják, a tanárokkal van a baj, az megy pedagógusnak, akit máshova nem vesznek föl.

- Ezt én nem tudom megítélni, de tény, hogy régen a tanárra fölnéztek, a műveltsége, tudása, embersége miatt. Ma a pályát választó fiatalok nem arra figyelnek, mihez van tehetőségük, mi az a munka, ami egy életen át jókedvűvé tenné őket. Arra indulnak, ahol kevesebb munkáért több pénzt adnak. Az oktatás minőségét próbálják javítani, de ez nem megy egyik napról a másikra.

- Javítani azt kell, ami elromlott.

- Az oktatás régen elromlott. A nagy átszervezőskor a nem kommunista tanárokat elzavarták, és helyettük fiatal szakértésigizetteket állítottak be. Ismertem henteslegényt, aki két év gyorstalpaló után magyar irodalmat és történelmet tanított. A fizikához, a biológiához, matematikához annyit sem értett, mint a gyerekek, akiket tanított. Kérdezem én, milyen műveltség, milyen tudás volt az? A szakma becsülete roppant meg, amit a szülők bizalmának megroppanása követett.

- De azóta eltelt fél évszázad.

- Mégis nehéz változtatni. Az állam évtizedeken át azt érezte a tanárokkal, örüljenek, hogy nem vasöntődében kell dolgozniuk. Az a fajta becsülete a pályának, ami régen a társadalomban megillette, nyomokban sem fedezhető föl. *Kosztolányi* azt írta, tanár az én apám, az emberek apja, és kalapot emelnek előtte. Most nem így van! A szülő lehordja a pedagógust, elmondja, hogyan tanítson, hogyan neveljen. A tanár ma árucikk, ki van szolgáltatva, és valljuk be, olykor a pozíciója is veszélyben van, a szülő pedig saját idegességében a tanár ellen fordul, ahelyett, hogy segítőtársat keresne benne.

- A tanár úr szerint helyrehozható ez?

- Nagyon lassan. Rombolni könnyebb, mint építeni, és kérdés, mi lesz abból, amit fölépítünk. Nincs bizalom, és az elvárásokkal is baj van. Régen hitték, a tanár emberré neveli a gyereket, tudták, hogy a szülőt és a tanárt nem lehet egymás ellen fordítani. Ma gyakran a maga szeszélye szerint irányít a gyerek, és kritizál, ahelyett, hogy megkapaszkodnék azokban, akik a javát akarják.

- Mindeközben nehezen viseljük a kritikát.

- A volt diákjaimat én biztatom, kritizáljanak. Az okos, értelmes, építő kritika fontos. Azt is

szoktam mondani, a tanárt, a rendszert, a politikust merik kritizálni, de a papokat nem. Elmennek a templomba, hallgatnak, és jó, ha egy-két mondat, megmarad bennük, de nem jeleznek vissza. Meg kell barátkozni a gondolattal, hogy odamegyünk a paphoz, elmondjuk, mi az, ami megfogott, segített életünkben. A papot a híveknek nem egymás közt kell bírálni, hanem oda lehet állni elé, és megbeszélni velük a gondjainkat.

- Ehhez erős elszántság kell, de ma ez talán a hit területén sincs meg mindenütt.

- Azt gondolom, hogy ez a hirtelen... fölpezsdülés, hogy az élet alatt annyi minden történik a világgal, aminek a részei vagyunk, ez viseli meg az embereket. Ez köti a figyelmüket túlságosan a látható dolgokhoz. Nem egy mélyebb összefüggérendszerre hagyatkoznak vagy abban bíznak, hanem igyekeznek naprakésznek lenni. Kapkodva élünk, ahelyett, hogy mélyebb bölcsességekben, gondolkodva ke-

nagy vállalatoknál is törekszenek arra, hogy a vezető folytasson magánbeszélgetéseket a beosztottjaival, mert fölismerték ennek a fontosságát. Olvastam, a francia családokban - egy felmérés szerint - a férj-feleség naponta hét és fél percet beszélget egymással. Ha van egy óras veszekedés, utána jön a némaság? Mert így jön ki az átlag... Itthon nem készült efféle statisztika, de többnyire nincs kommunikáció. Az anya jó esetben megkérdezi, fiam, mi történt az iskolában, mire a gyerek azt mondja, hogy semmi, és a szülő megnyugszik.

- Úgy érzi, a szülők nem bánnak jól a gyerekekkel?

- Akaratuk ellenére rosszul bánnak velük, azt hiszik, a fizikai feltételek gazdagításával, a jó, kényelmes élet biztosításával mindent megadnak, ami valaha nekik hiányzott, és ez jó. Viszont amit ők megkaptak, azt nem adják meg a gyerekeiknek. Esetleg feladatot, munkát, figyelmet. Ezért aztán a gyerek csak azt becsüli, ami az életébe újdonságot hoz, okostelefon, számítógép, és a szüleit figyelemre sem méltatja.

- Vitázni, veszekedni azért néha szoktak.

- Ma igen. Régen nem annyira. Régen a gyerek látta, két érdekes ember neveli, magyaráz neki, fontos volt az apa, az anya. Ma az érdekes pofa, a fontos ember a tévében van, akit majmolni lehet, aki minta. És a szülő, hogy magára vonja a figyelmet, szerepet ölt magára, nem ösztönien fordul a gyerekehez. Nincs időnk egymásra. Vakkantásokkal érintkezünk, csak az élethez szükséges infót cseréljük, a lelkiünk mélyét nem tárjuk ki. A modern élet kiszolgáltatottsága a természetes gesztusok terét veszi el.

- Mít gondol arról, hogy a bűnhöz való viszony is más a gyerekekben és a különböző társadalmi rétegekben?

- Semmi különöset. *A Bánk bánban* ott áll: "Aki száz meg százezret rabol, bírása létszen annak, akit a szükség garast rabolni kényszerített".

- Üzenne valamit a pályát választóknak?

- Válasszanak olyan hivatást, amit egy életen át képesek lesznek szeretni, ami boldoggá teszi őket. Régen az lett diplomás, akinek pénze volt, ma az elszánás kérdése, de értelmetlen mindig mindenkinek fölféle törekednie, kiváltképp, ha a képességei nincsenek meg hozzá. Valamikor egy jó gazda tudását megbecsülték, tisztelték érte. Ma más az értékrend. A tehetséges gyerek tanuljon, kelleknek a kiművelt fő, az értelmiség meghatározója egy társadalomnak. De nem volna szabad elfelejtenünk, hogy a kétkezi munkásnak is gondolkodó, értelmes embernek kell lennie.

- Jelenits atyának milyen tervei vannak két évvel a pappá szentelésének hatvanadik évfordulója előtt?

- A naptárom későbbi részei üresek, meszszebbre nem nagyon tervezek, de aztán mégis mindig megtelnek a lapok. Nemigen írok már, lett fontosabb. Sokat beszélgetek a régi tanítványaimmal, hajnalban ébredek, fél hétkor misézem, hétfőnként Biblia-órát tartok, a többi időt pedig kitölti az élet. Nemigen engedem, hogy a világ sokszínűsége magával ragadjon, a mélyebb emberi kapcsolatokat keresem. Őrzöm, és igyekszem megbecsülni a csendet.

resnének megoldásokat a kérdéseinkre, az életünkre. Keveset gondolkodunk, azt is rövid távon, életstratégia nélkül, és folyton igazodni akarunk, felszínes, pillanatnyi viták foglalkoztatnak.

- Kapkodva élünk, mégis úgy tűnik, tovább.

- Valóban, régen kiváltság volt az öregség, ma meg tömegtapasztalat. A baj ott lehet, hogy akadnak, akik az öregséget nem tudják a maga természete szerint elfogadni. Úgy akarnak megöregedni, mintha fiatalok maradnának. Az öregek kapkodnak, nem emlékeznek, hanem örízni szeretnék a fiatalság látszatát, ennek megteremtésén fáradoznak. Miközben az lenne a feladatuk, hogy tanulságos dolgokról, tapasztalatokról, eseményekről, séta közben meséljenek az unokáknak, de ők inkább a modern világba akarnak bekapcsolódni, legyőzni az időt. Egy római túra során táboroztunk, fürdőztünk az Isonzónál, a Piavenál. Volt velünk egy székely fiú, aki meghatottan állt a Piave partján, és fölídézte a nagyapja történetét, aki arról mesélt neki, hogy az első világháború idején a folyóba lőtt katonák véréből piros lett a folyó. Ma mesél a nagypapa? Lesz emléke az unokának? Vagy ülnek a tévé előtt, és néznek maguk elé...

- Lehet a beszélgetést tanítani?

- A felnőtt dolga, hogy leleményesen, lehetőséget teremtessen mély, őszinte beszélgetésekre. Ez lehet szűk körben, egy vacsora az egyik gyerekkel, hogy legyen idő rácsodálkozni, észrevenni, megnőtt, van külön véleménye, de lehetne tágabb körben is. Mindegy, csak beszélgessenek. Ezért fontos az irodalom, mert rengeteget tanulhatnak belőle erről. Nem lehet csak ideológiákat közvetíteni. Már a

Henri Boulad virágvasárnapi üzenete Egyiptomból: A gyűlöletünket nem kapjátok meg! Szeretünk titeket

Április 9-én, virágvasárnap két egyiptomi kopt templomnál is merénylet történt: a tantai Szent György-templomban, majd Alexandriában, a Szent Márk kopt ortodox székesegyházban. Henri Boulad jezsuita szerzetes a merényleteket követő órákban megrendítő homíliát mondott Alexandriában.

Az alábbiakban teljes terjedelmében közreadjuk a melkita rítusú bizánci katolikus Henri Boulad virágvasárnapi szentbeszédét.

Ma reggel – ahogy Önök is tudják –, szörnyű robbantás történt egy tantai templomban, amely huszonöt keresztény halálát okozta: virágvasárnapot ünnepelve imádkoztak. Hetvenegyen megsebesültek.

Szintén ma reggel itt, Alexandriában is merénylet történt, tizenhatan meghaltak és negyvenketten megsebesültek a Szent Márk kopt ortodox katedrálisban. Ezek a számok, melyeket most említettem, ezek az Egészségügyi Minisztérium által közzétett hivatalos adatok.

Ma reggel hatástalanítottak egy bombát egy villamoson, amelynek útvonala a Szent Márk-gimnázium előtt halad el.

Ma reggel, ma reggel, ma reggel...

Gyönyörű belépés a nagyhétre. De az egyiptomi egyház már hozzászokott ehhez. Már megszokta. S nem semmiért kezdődött a kopt korszak 294-ben, a római császár, Diocletianus szörnyű keresztényüldözésének idején. Úgy, ahogyan a kereszténység kora Jézus születésének napján kezdődött, a kopt korszak azon a napon kezdődik, amikor a keresztényeket tömegesen mészárolják le, s az Egyházat pusztítják.

Igen, sikerült nekik a keresztények számát csökkenteni, akik száz százalékat képeztek Egyiptom lakosságának. Mert Egyiptom teljes egészében keresztény volt. S a hódítással, fenyegetéssel, a megfélemlítéssel érték el, hogy ezek kilencven százaléka áttért az iszlámra, s csupán tíz százalékkuk maradt meg. De ez a tíz százalék, akik ragaszkodnak az Egyházukhoz, a hitükhöz, s keresztjükhöz. S büszkék erre. S mutatják is: „Nézétek, keresztény vagyok!” Nem rejtegetik ezt. Nem szégyellik! Nem szégyellik... Máshol, a világban szégyellik, hogy keresztények – na, nem mindenhol, szerencsére!

Rejtőzködnek. Mert rossz szemmel néznek rájuk. Mert... hát, igen. Az általános nézet az, hogy ez nem jó, nem elfogadott. Márpedig Egyiptomban nem félünk, nem szégyelljük a kereszténységünket. Nem szégyelljük a keresztet, amit akár a csuklónkon viselünk, amit születésünkkor ránk tetováltak, akár a mellkason viseljük, akár a templomokra tesszük fel. Ez nem egy egyszerű szimbólum, nem csupán díszítőelem. Ez igaz, valós. A kereszt a mi egyiptomi egyházunk közepén van felállítva. Ott van elültetve keresztényeink testének élő húsában.

S ez a titka a kereszténység túlélésének. S ez megőrjíti a többi-eket. Ez kikészíti őket.

Azt várják magukban, hogy erőszakkal válaszolunk az erő-

szakra, s gyűlölettel a gyűlöletre. Nem!!! A gyűlöletünket nem kapjátok meg! Szeretünk titeket. Szeressétek ellenségeiteket, szeressétek őket: ez az evangélium szíve. Szeressétek ellenségeiteket! Ez megőrjíti azokat, akik gyűlölnék benneteket! „Te gyűlölsz engem? Én szeretlek téged.”

Mint az az asszony – néhány hónapja –, egy idős, hetvenéves asszony, akit teljesen meztelenre vetkőztettek, s akit végigvonszoltak az utcákon (már nem is tudom, melyik városban történt); s azt mondta nekik: „Megbocsátok.” A szeretet ereje a gyűlölettel szemben. A megbocsátás ereje az erőszakkal szemben! Ez lefegyverez, elbizonytalanít, s úgy tűnik, hogy minél jobban szeretünk, minél inkább megbocsátunk, annál inkább megőrjíti ez a másikat! Huhhh!

S még egy. Néhány napja egy özvegy – a férjét tizenöt napon át kínozták, mielőtt meghalt a börtönben, keresztény hitéért – azt mondta: „Megbocsátok nekik!” Ez, ez a kereszténység, ez az evangélium, ez Jézus! S mi elkezdjük a szenvedés hetét, a passiót ezalatt a jel alatt, az erőszak jele alatt, ami itt zajlott, ma, nálunk. Minél inkább tetőpontjára hág a rossz, a jó annál magasabbra hág. Minél inkább elszabadul a gyűlölet, annál inkább felfakad a szeretet. Ez az evangélium fegyvere. Ez a fegyver, az egyetlen fegyver... ez a keresztények igazi fegyvere.

Valójában az erőszak és a terrorizmus a gyengeség jelei? Igen! Te nem tudsz felelni nekem, ezért megölsz engem. Te nem tudsz érveket felhozni mindarra, amit mondok neked, ezért megfenyegetsz, s kivégezel engem! Az Igazság az, amivel szemben a revolver, a tőr, a bomba áll.

Ez micsoda? Mi ez? Ahogy Ferenc pápa mondta néhány hónappal ezelőtt: „Isten nevében ölni, ez sátáni dolog!” Merte ezt kimondani! Szerencsére! Igen. A rossz, a gonosz erői elszabadulnak, ahogyan látjuk mi ezt ezen a héten, ezen a nagyhéten, ezen a héten Jézussal, akit húznak-vonszolnak mint halálraítéltet. Akit megcsúfoltak, megostoroztak, kigúnyoltak, és keresztre feszítettek.

De a szereteté lesz az utolsó szó, az utolsó szó a szereteté lesz. S bizony Krisztus a szeretet által győzött, így diadalmaskodott. Péter a kardhoz akart folyamodni. „Tedd vissza hüvelyébe kardodat! Aki kardot ragad, kard által vész el. Nem így fogok győzelmet aratni, és nem így győztem!”

Krisztus halál feletti győzelme a gyűlölet és a bűn feletti diadalán keresztül valósul meg.

Barátaim! Annak ellenére, hogy forr a vérünk, ahogy Péteré; annak ellenére, hogy érzünk vágyat a bosszúra, ami bennünk él; kérünk kell az Urat, adjon nekünk bátorságot, hogy túl tudjunk lépni ezen! Hogy eljussunk a bocsánatra, és a szeretetre! Ámen.

Fordította:
Mézner Mariann

Forrás: Henri Boulad SJ YouTube-csatornája

Fotó: Lambert Attila

Magyar Kurír

KÁRPÁTI SÁNDOR:

Tamás-sztori

Képzelt riport Tamás apostollal

Riporterünk nemrég megkereste Tamás apostolt, hogy megkérdezze a föltámadt Jézussal való találkozásáról.

Kedves Tamás apostol! Ne haragudjon, de mi magunk között csak úgy hívjuk Önt, hogy a „Hitetlen” Tamás.

Tudom. Nem haragszom, de higgye el, sohasem voltam hitetlen. Vallásos családban nőttem föl, naponta olvastam a Bibliát (az ószövetségit). Attól kezdve, hogy Jézus meghívott tanítványának természetesen a hitem is átalakult.

De úgy olvassuk a János evangéliumban, hogy amikor Jézus megjelent az apostoloknak húsvétvasárnap, és ezt elmondta Önnek, akkor nem akarta ezt elhinni, sőt a szemével és a kezével is meg akart erről győződni.

Akkor azt is tudja, hogy a melléknevem az, hogy „Iker”. Sokan még ma is így hívnak.

Honnan kapta ezt a melléknevet?

Hát onnan, hogy van egy ikertestvérem, akivel úgy hasonlítunk egymásra, mint két tojás. Gyerekkorunkban néha még anyánk is összekeverte, ha nem figyelt eléggé. Képzelterhet, hogy idegenek mennyire. Ezt gyakran ki is használtuk. Micsoda jó bulik voltak!

Az ikertestvérét nem hívta meg az Úr?

Amikor először találkoztam Jézussal, a testvérem nem volt ott. Én említettem Neki, hogy van egy ikertestvérem, akivel gyerekkorunk óta mindig mindent együtt csinálunk, de Ő azt mondta: *Tamás, én téged hívtalak!* És ezt úgy mondta, hogy éreztem, ezt többé nem hozhatom szóba. De gondolhatja, hogy mennyire hiányzott a testvérem, akivel attól kezdve alig találkoztunk.

Térjünk vissza az eredeti kérdésünkhöz. Miért akarta ellenőrizni a többiek beszámolóját?

Éppen azért, amit a testvéremmel való kapcsolatomról mondtam. Hátha Jézusnak is volt egy ikertestvére, akiről nem beszélt. Vagy egy Hozzá nagyon hasonló ember jelent meg nekik. Ilyen fontos dologban nem szabad tévedni!

De megmutatta nekik a sebeit!

De csak megmutatta! A sebek festve is lehettek.

Aztán mi történt?

Nyolc nap múlva együtt voltunk (az is vasárnap volt). Őszintén szólva eléggé féltünk, hogy mi is az Ő sorsára jutunk, ezért gondosan bezártunk mindent. De egyszerre csak ott volt köztünk, közénk lépett (és nem „belépett”, - ahogy az önök liturgikus könyvében van - hiszen már ott volt) és egyenesen hozzám fordult, hogy csak bátran tegyem az ujjamat az oldalsebébe, és győződjek meg arról, hogy az bizony valódi lándzsával ütött seb, nem odafestett.

És odatette a kezét?

Nem. Minek is tettem volna oda?

Tényleg, nem is azt mondta, hogy „Én Jézusom!”, hanem azt, hogy „Én Uram, én Istenem!” De miért?

Látja, ez a lényeg. A felismerés, hogy *ki* Jézus! Hogy Ő Isten.

Erre miből jött rá?

Jézus két megjelenése (a húsvéti és az egy héttel későbbi) között senki sem találkozott vele, hogy „árulkodhatott” volna Neki, hogy mi az én problémám. Mégis tudta. Tudta, amit csak Isten tudhatott.

De Ő azt mondta: „Most már hiszel, Tamás, mert láttál engem. Boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek.”

Megint ki kell javítanom a liturgikus fordítást. Nem mondta - hanem *kérdezte!* „Azért hiszel, Tamás, mert láttál engem?” „Nem, nem azért. Hogy Ő Isten, azt senki a szemével nem láthatja, de a hit többet lát, mint a szem. A szemünk becsaphat, de Jé-

zus soha. A látásból sosem születik hit, de a hit többet lát, mint a szem. Én akkor azt is láttam, hogy Jézus pont olyan, mint az ikertestvérem. Az ikertestvérem meg olyan, mint Jézus. De Jézus minden emberrel is azonos.

Kedves Tamás! Soha többé nem mondom Önre, hogy „Hitetlen”, és tiltakozni is fogok, ha másoktól ezt hallok. Bár mindnyájan úgy tudnánk hinni, mint Ön!

Ezért mentem Indiába, hol most is élnek „Tamás-keresztények”, akiket azért neveznek így, mert az én ige hirdetésem által lettek Jézus tanítványai. Pedig én sem tudtam „megmutatni” nekik a Föltámadottat.

Akkor miért hitték el?

Csak az Úr és az Ő Szentlelke tud hitet kelteni. De a tanúságtévőkre, akikben Jézus működik, szükség van, amint apostoltársam, Pál írja: „*Hogyan higgyenek, ha nem hallják?*”

Köszönöm a beszélgetést!

Tóth József ötlete alapján

Egy csepp közélet

Éljen az éljen!

Galsai Dániel

újságíró

Véres tragikomédia fél felvonásban. Játzó személyek : mindenki, aki számít, és aki nem... Néptelenség-katonaság. (Játszódik valahol Battonya és Nemesmedves között, a baloldal titkos, konspiratív borospincéjében 2017 tavaszán.)

BOTKA LÁSZLÓ: - Kedves polgártársak, elvtársak, Fradi- és Újpest-drukkerek!

SZANYI TIBOR: (rezignáltan): -Hülye!

BOTKA: - És kedves hülyék... illetve... ne emberkedj már, Tibor, itt most komoly dolgokról van szó!El kell döntenünk mostan, hogy té vagy tova, és egyáltalán hova tovább!

SZANYI (bánatosan néz a poharába): - Hova, tovább? Én már évekkkel ezelőtt megmondtam, de akkor nektek hol a Mesterházy kellett, hol a Tóbiás!

MOLNÁR GYULA: - Ne szítsuk már a belső feszültségeket! Ezt már Lenin elvtárs is megmonda a szovjetek I. Összoroszsországi Kongresszusán! Legalábbis azt hiszem. Hol van a Gyurcsány Feri?

GYURCSÁNY FERENC: - Itten vagyok, a füttylős rézangyalát, mi az hogy! Bár igaz, hogy a kutya sem hívott...

BOTKA: - Már miért hívtunk volna meg? Éppen a minap mondtad, hogy csak idén négyszazhatvanmilliót adóztál, ami több, mint amit én egy életen át keresni fogok! Ami egyrészt hazugság, nézd csak meg a Szeviép-ügyet! Másrészt mi a kisemberek, a kisvállalkozók és a kis gyeplabdabírók pártján állunk, azért fogjuk megadóztatni a gazdagokat!

SZANYI: - Lacikám, te minden ókori olimpiai évben mondasz értelmeset, de most igazad van! Éljen a szociáldemokrácia és az alanyi minimálbér!

GYURCSÁNY: - Gondolom, ezt mondod az angyalföldi munkásörözvegy választóidnak is a havi több mint kétmilliós EP-s fizetéssel, plusz ugyanennyi költségtérítés...! Tényleg mi van a többiekkel? Együtt, P, LMP, Momentum?

JUHÁSZ PÉTER (hangosan, hosszan füttyl): - Itten vagyunk, rózsám kedves kebelbéli ellenségem, jó Ferencem! De mi nem tárgyalunk ám, be-be-beee!

BOTKA: - Akkor mi a fészkes fenét ke-

restek itt, csak hogy a polgári - szociáldemokrata-liberális etikett szellemében fogalmazzak, jó Péterem?

JUHÁSZ: - Itt jó a bor, és ráadásul ebben a pincében még füvet is szívhatok! Az előbb is álmomban láttam egy rózsaszín legyet, füttyl és azt mondta, hogy simán meglesz egyedül is az öt százalékunk!

KARÁCSONY GERGELY: - Érdekes, nekem is ezt mondta! De nem egy légy, hanem egy ligetvédő!

SZANYI (felriad): - Állat!

KARÁCSONY: - Kikérem magamnak! A légy az egy állat, de a ligetvédők a mi társadalmi bázisunk! Már huszonhat aktivistát szereztünk tőlük, és ezeknek majdnem a fele rendszeresen mosdik, és nincs Bob Marley frizurája.

SZANYI: - Én speciel rád gondoltam, Péter publi! Proletár öszinteséggel kérdezem: nem szeretnétek leszállni erről a ligetmarhaságról?Éppen most kapták meg a legnagyobb építészeti-innovációs díjat. Végy példát rólam! Én például simán megvendégeltem Brüsszelben a Gój Motorosokat EU -pénzből, mert én tudom, mi az a hálózatépítés!

FEKETE-GYŐR ANDRÁS: - Rá is farragtál, Szanyi tata! Még a saját pártos is megbüntetett, annyit értél el, mint a versenylő hátúzásban!Tényleg nem akartok ti már végleg visszavonulni?

SZANYI: - Szerintem tényleg nyakon foglak vágni,öcskös! Ezt amúgy sok lapban és a Facebookon is előrevetítettem. Lihegd már el ti mit értetek el a vécéláncon kívül?

FEKETE-GYŐR: - Például megfűrtük az olimpiát! Most egy kicsit rápihenünk, aztán megpróbáljuk megfűrti a paksi bővítést is. Már egy energetikai szakértőnk is van, abba a romkocsmába jár, ahová én, egyszer járt osztálykiránduláson Bős-Nagymarosnál.

MOLNÁR (maga elé): -Bős -Nagymaros tudtommal vízi erőmű...

FEKETE-GYŐR: - Mindegy!Erőmű-erőmű. A veréb is madár. Amúgy az olimpiáról is csak annyit mondtunk, hogy sok-

ba kerül, és mégis megfűrtük.

SZÉL BERNADETT: - Szeretném leszögezni, hogy a paksi bővítést mi fogjuk megfűrti! En már el is mondtam március 15-én, hogy Petőfi és Jókai sem akart volna atomerőművet. Azóta utánaolvastam: Árpád-házi Szent Margit és Koppány sem!

MOLNÁR (súgva Botkához): -Ez mit keres itt?

BOTKA (súgva Molnárhoz): - Mit tudom én! Miniszterelnök-jelölt vagyok, nem pszichológus. Azt hiszem tárgyaltam velük, de ők nem tárgyaltak. Talán elfelejtette.(Szólásra emelkedik) Szaktársak, elvtársak, hálótársak és gyeplabdabírók! Vegyük már komolyan a közös dolgainkat! Azért jöttünk össze, hogy végre elsöpörjük az Orbán-rezsimit! Egy a tábor, de sok a zászló—de sebj, van Szegeden egy jó műstoppoló, a Knézics néni, az majd összevarrja őket! Elsősorban is programot alkossunk, abban nagyon jó vagyok! Nekem az a programom, hogy tűnjenek el a múlt felelősei, kivéve én, ezért én leszek a miniszterelnök-jelölt! (Általános zúr- és hangzavar, bekiabálások, Gyurcsány fél pogácsákkal dobálja a szónokot.)

LAMPERTH MÓNICA, LENDVAI ILDIKÓ, GY. NÉMETH ERZSÉBET, VADAI ÁGNES (belibbennek, mint egy tánkar a Csárdáskirálynőből): - Mi van fiúkák? Lemaradtunk valamiről?

BOTKA (döbenten): - Még ezek is?

SZANYI (gúnyosan): - Pedig te olyan jól megmondtad Lacikám!

LENDVAI: - Mi az hogy, mi is, László? Naná! Kovács Laci később jön, valami nyugdíjügyet intéz, Gémesi Gyuri is érkezik, ő most pártot alapít, Vona Gabi éppen tetováltatja magára a vörös-csillagot a Nagy-Magyarország térkép mellé- ők lesznek a mi jobboldali háttérünk! És itt vagyok ugye én is...

SZANYI (a szalonspicc kódén át): - Vén-ségemre megtérek! Edes Istenem, segíts!

(Közben a háttérben a gráciák táncolnak, és a híres Apacs dalt intonálják: „Ha megversz is imádlak én, te drága rossz apacslegény!... Bár ajkamon érzem a bűnt, csak csókolj és a bűn tovatűnt...”

ANGYALFÖLDI NÉNI (belép, kezében vödör ,felmosórongy): -Záróra! A székeket helyrehúzni, és ne hagyjanak olyan kuplerájt, mint a múltkor!

BOTKA: - Ez meg ki?

SZANYI: - Ott lakik a környékünkön. Fura asszonyság, azt mondja ő a Nép!

(Függöny)

Átvétel a Magyar Hírlapból

Hittanos táborunk 2017-ben

a Börzsönyben lesz.

(Nagybörzsöny a táborhelyünk!)

Lányok tábora: Nagybörzsöny, 2017. júl. 10-15.

Fiúk tábora: Nagybörzsöny, 2017. júl. 17-22.

Kerettörténetünk Rudyard Kipling: KIM c. regénye

Mivel a tábor során Felvidéken is megfordulunk, a személyi igazolvány elengedhetetlen lesz! Jelentkezni indulásig lehet!

Kenuzás az
Ipolyon

Strandolások
Párkányon, a
Felvidéken!

A LOMBFA-
LU MEGTE-
KINTÉSE

Játék,
ének, füg-
gőhíd Kata-
lin-pusztán

Drégelypalánk
vára,

Csóványos—
csúcs hódtás

Ez nagyon
tuti, én ott leszek!

Nem
hittano-
sok is
jöhet-
nek!

Szülői értekezlet időpontja:

Május 26. péntek, du. 6 óra, P.
Hajnal Zénó terem

Akik felolvassák Isten Igéjét

Hajdu Zoltán

Nagyon jó érzés ha számítanak rád. Ezt éreztem akkor amikor fel lettem kérve arra, hogy felolvasóként egy rövid bemutatkozással tudassak magamról az egyházközösség újság olvasói részére. Megtisztelő számomra, hogy elsőként fogok bemutatkozni.

A megtiszteltetés annál is nagyobb számomra, mivel én nem nagyatádi lakosként járok a nagyatádi templomban, hanem hűségesen kitartó keresztényként Lóránt atya mellett. Pontosabban arról van szó, hogy több évvel ezelőtt Lóránt atya községünk lelkipásztora volt, azt az időt, amit Böhönyén töltött nagyon értékesnek tartom számomra és a böhönyci egyházközösség számára. Amikor Nagykanizsára került, sokszor jártam el miséire. Ugyanaz a nagy lendület és cselekvő készség volt benne Nagykanizsán is, mint Böhönyén (ahol egyházközösség testületi tag voltam), éreztem és biztos voltam benne, hogy mellette kell lennem, számomra irányító a mindennapjaimhoz a közelsége.

Így volt ez a Nagyatádra történő áthelyezése alkalmával is, ezért láthatnak engem többször a nagyatádi templomban is. Eddig volt a magyarázat az itt létezésről most szeretnék egy pár szót mondani magamról.

Erdélyből származok, ott születtem pontosan 60 éve, magyar értelmiségi család gyermeke vagyok. Kitűnő gyerekkoromat Marosvásárhelyen éltem, itt érettségiztem, majd a kolozsvári műszaki egyetemem elvégzése mérnökként Csíkszeredában kezdtem munkásságomat. Már az egyetemi évek alatt házasságot kötöttem felségemmel, aki jelen pillanatban Böhönyci és néhány környező falu fogorvosa. Az Úr halálából két gyerekünk született, velük együtt érkezünk Böhönycire 1990-ben. Azóta is itt élünk, szorgalmasan dolgoztunk és tisztelettel felneveltük a fiunkat és lányunkat, akik már felnőttként kirepültek a családi fészekből és saját becsületes életüket élik. A lányunk részéről már két kis gyermek boldog nagyszülei vagyunk. Én a szakmámhoz hű maradván, lakatos termékek és acélszerkezeteket gyártó üzemnek vagyok tulajdonosa és vezetője Kaposújlakon.

Vallásomat és nemzetiségemet a legfontosabb dolognak tartom, példámmal próbálok segítséget nyújtani azoknak, akik ezt nem tartják fontosnak vagy nem így látják. Nagyon sok szeretettel jövök a nagyatádi egyházközösségbe és szeretnék szerény tevékenységemmel hozzájárulni a közösség javához. Biztos vagyok benne, hogy amikor az aktív munkám már könnyebben lehetővé fogja tenni, még többet fogok vállalni az egyházközösség feladataiból. Köszönöm a lehetőséget, hogy magamról néhány dolgot elmondhattam a kiadvány segítségével.

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520